

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

Men Sana in Corpore Sano: Sportbeleid VUB

Interview met Paul De Knop, Decaan LK

Welkom op de Vrije Universiteit van Brussel. Een laatste bastion van vrijheid voor de student zoals het in deze wereld nog amper terug te vinden is. De kapitalistische globalisering mag dan een niet te stoppen evolutie zijn, de VUB is van ons dierbare medestudenten! Alhoewel...? In de nasleep van de betogingen tegen het nieuwe financierings-decreet blijft er een bittere smaak hangen bij veel studenten en personeel van de VUB. Het KulturKaffee dat ooit het toevluchtsoord was waar menig student aan democratische prijzen kon vergeten dat hij/zij alweer gebuisd is en waarom en door welke leerstof,... lijkt er tegenwoordig wel een heel arbitraire politiek op na te houden waardoor je soms twee euro (!) neer moet leggen voor een pilsje in een plasticen bekertje. Ook het studentenrestaurant is er niet bepaald goedkoper op geworden. Maar dat wrange gevoel wordt de laatste tijd nogal versterkt sinds er een enorm hek rond de atletiekpiste staat. Hekken, paaltjes die auto's molesteren, ... wat gebeurt er met onze -ooit-zo-vrije- universiteit? Omdat we het bij De Moeial als onze heilige plicht beschouwen het VUB beleid zeer kritisch aan de tand te blijven voelen, brengen we u een reeks over de privatisering op de VUB: vloek of zegen? Deze keer spraken we met Paul De Knop, Decaan Lichamelijke Opvoeding en Kinesitherapie, over de publiek - private samenwerking rond het sportcomplex.

De Moeial: Kan u even schetsen wat die privatisering heeft betekend voor het sportcomplex?

Paul De Knop: "De privatisering was een stuk uit noodzaak. Een aantal jaren geleden confronteerde de Raad van Bestuur mij met de melding dat sport niet de 'core business' is van de VUB, het kost ons al wat jaren geld, je moet daar een nuloperatie van maken. (Jullie voorgangers van De Moeial hebben toen trouwens nog op de voorpagina gezet dat ik de campus ging uitverkopen). Ik heb toen een audit laten lopen, en die audit heeft aangegeven: Ja, dat kan natuurlijk niet want die infrastructuur wordt gebruikt voor onderwijs, en dan wordt het nog gebruikt op prime time uren door de studenten, dus 's middags en 's avonds, op de uren dat je het zou kunnen verhuren. En als dat dan ingevuld is, wat daarvan overblijft daar moet je dan geld uitslaan. Daar zegt die audit van: kijk, onmogelijk omdat eigenlijk te realiseren. Dus de opdracht die je krijgt is niet te doen tenzij je een beter aanbod hebt gekregen en dat je gaat proberen om een clubformule te installeren waarbij mensen zeggen "goh, die VUB daar moet je zijn om te sporten!"; en dat dat zodanig kwalitatief is dat je daar geld kan uitslaan. Dus ik werd geconfronteerd met die audit. (Op de campus van de ULB hebben ze van een voetbalterrein een parkeerplaats gemaakt, dat is bijvoorbeeld ook een manier om die deficit weg te werken). Derde probleem is dat aan de VUB, en dat is slechts een vaststelling, de politiek is: "het mag niets kosten". Sportbeoefening is heel belangrijk tot je iets voor moet betalen. Schoonheid daar heeft men veel geld voor over. Maar sporten voor de gezondheid, om iets te doen om cardiovasculaire ziekten te voorkomen bijvoorbeeld, daar wil men niet voor betalen. De VUB is nog erger, want eigenlijk betaalt de student minder dan de kostprijs om lid te worden. Voor het aanmaken van de kaart heb je personeel nodig, je moet aan die kaart ook een verzekering hangen, dat moet geregistreerd worden... Heel die operatie kost meer dan we er eigenlijk voor binnen krijgen, en dan betaal je nog niets van het gebouw." "Ik werd met een onmogelijke opdracht

geconfronteerd, en toen ben ik eigenlijk begonnen in Jette waar men al jaren vroeg iets te doen aan de sportinfrastructuur, omdat dat een dode campus was. Mensen wilden daar wel sporten, en toen een collega met het idee kwam om er twee tennisterreinen te zetten, heb ik gezegd: "dat is een idioot idee, wie gaat er op tennissen? Wanneer? Enkel in de zomer, dus dat gaat voor de professoren zijn en met alle respect, zij gaan niet instaan voor het onderhoud van het terrein, dus dat gaat geld kosten. Ik stelde voor dat we indoor infrastructuur moesten hebben, "ja dat proberen wij al jaren" zeiden ze. Er was toen een contract in het jaar dat Vic Anciaux minister was, als VUB hebben we een contract getekend om in Jette een sporthal te zetten en dat geld ging komen. Maar toen kwam Vivina De Meester, enz... Dat raakte niet gerealiseerd. We zouden de Vlaamse gemeenschap kunnen aanklagen en misschien krijgen we nog geld ook, maar dat is niet zo zinnig als je net daardoor gesubsidieerd wordt. Kortom: dat is er nooit van gekomen. Toen heb ik gevraagd: "waar is er grond? En toen ben ik gekomen naar waar nu Sportopolis staat. Dat was toen een stort. Ik heb toelating gevraagd aan de rector of ik daar een project mocht zetten. Na aandringen zeiden ze "geen geld van ons". Ik moest dus naar externen gaan zoeken, dan kun je terug naar de overheid maar toen was er geen geld. Ik kwam toen op het idee om voor een publiek private samenwerking te gaan, in België bestaat dat nauwelijks, maar in Nederland is dat schering en inslag. Een zwembad bij ons hier in België komt in zowat elke gemeente voor, in Nederland is dat privé; de gemeente maakt een contract voor bepaalde doelstellingen die ze willen gerealiseerd zien. Ik heb toen een investeerder gevonden, dat kostte gigantisch veel geld. Vervolgens ben ik naar partners gaan zoeken en ben na lang zoeken uiteindelijk bij AZ beland. Ik ben toen naar de rector, Els Witte getrokken. Zij zei me: "ja maar, die wil daar geld mee

verdienen natuurlijk!" Ik antwoordde dat ik hoopte dat er geld verdiend wordt, want als zij moeten sluiten hebben wij nog geen infrastructuur! Toen kwam ik bij Joeri die me zei dat hij dat een erg neoliberaal idee vond. Maar ik zei: "hebt u andere ideeën?" De VUB zelf heeft geen geld, de overheid dat kon niet, dus de enige mogelijkheid was extern gaan. Toen kreeg ik toch de toelating voor de Raad van Bestuur, toen kreeg ik de studenten tegen want sport kost geld... Maar luister, zei ik toen, we gaan jullie garanderen: wat je nu hebt, krijg je zeker terug, en wat heb je nu, dat is niets! Wij garanderen dat we een sportprogramma organiseren aan goedkope prijzen en we zullen zien...

Na twee jaar was dat een enorm succes, wij hadden boven de tweeduizend leden, de mensen die er van gebruik maken zijn zeer tevreden de studenten hebben ook meer gekregen. Ik heb onderhandeld voor een feestzaal voor de studenten bijvoorbeeld. Uiteindelijk hebben we er veel meer uit gehaald dan in het begin. Voor de campus in Etterbeek hebben we dan gekozen voor een clubformule. Wij hebben voor externen gekozen die het deficit gaan dekken. En wat is nu de win-win situatie? Vroeger was de sportdienst volledig in handen van de studenten sociale sector, zij hebben dat zelf een stukje laten varen, en nu moet je wat onderhandelen wat ik van tevoren gedaan heb. Wij hebben een contract met die uitbater, dat zij niet zomaar prijzen kunnen optrekken, dat zij altijd via mij of het beheercomité moeten gaan om dingen te wijzigen, wij hebben een contract dat benijd wordt door externen, sommige mensen gaan zelfs langs de minister. Ze vinden het een schande dat de Vlaamse regering daarin investeert, want zij Brusselse Vlamingen moeten de volle pot betalen terwijl die studenten, die er niet wonen, ...het is een welles-nietes spelletje. Maar studenten en personeel mogen dus aan voorkeurtarief, dit wil zeggen voor minder dan 200 euro kun je a volonte zeven op zeven dagen sporten. Je kan met die kaart ook in de centra die zij bezitten elders gaan sporten.

Het nadeel is dat je meer betaalt dan de sportdienst, daar heb ik op geantwoord aan de studenten: als dit jullie bezwaar is dan laten we alles bestaan zoals het vroeger was, maar als je wil genieten van de sauna, de zonnebank enz... dan moet je extra betalen. Er is een win-win situatie: winst voor de studenten want zij hebben meer mogelijkheden, meer tijd, en ze kunnen met die kaart ook elders gaan. Er is ook een enorme tewerkstelling, voor jobstudenten en ook voor pas afgestudeerden. Onze studenten in opleiding krijgen in een deftige infrastructuur les. Maar als je iets wilt, moet je er iets voor overhebben. In zulke projecten moet je zien dat je er beiden beter van wordt. Wat is de winst voor die private partner? Elke student of personeelslid van de VUB is een verlies voor die mensen. Maar die kunnen komen op ogenblikken dat externen niet kunnen komen. Dat is die win-win situatie. Wat is nu die winst voor de universiteit? Dat je kan uitpakken met iets ordentelijk. Ik verwijs naar de atletiekpiste. Vroeger was die vuil en er lag hondenpoep in de verspringbak waar studenten moeten in verspringen. En op de piste kon je je benen breken. Dat was niet meer om aan te zien. Maar we moesten dat deficit natuurlijk wegwerken. De VUB krijgt dus 10 % op elke kaart die door een externe wordt aangekocht. Dus niet van studenten en personeel, omdat deze tarieven verminderd zijn. Hoe meer externen er komen, hoe minder het deficit is en hoe meer de VUB dat geld kan gebruiken voor andere dingen, ten voordele van studenten. Dat legt natuurlijk wel wat druk op die infrastructuur. Studenten en personeel zijn hier niet meer alleen. Het voordeel is dat het dus constant gekuist wordt en dat er dus die return-financiering is.

Vervolg op pagina 8

INHOUD

- P. 2 MIVB-abo's**
- P. 2 Agenda**
- P. 3 Armeense Genocide**
- P. 3 Belevissen van Ridder Koen**
- P. 4 Interview met Kris Deschouwer**
- P. 5 Column**
- P. 6 Wagner en Kraftwerk**
- P. 7 Meet Building 7**
- P. 8 Vervolg Sportopolis**
- P. 8 Ideologiekritiek**
- P. 9 The Quiet War**
- P. 10 Reclaim Brussel!**
- P. 11 Studentenraad schrijft**

DRAAI'S OM? P. 12

Edito!

O Liefste lezers en niet-lezers, Met oprechte verontrusting in mijn ziel wil ik u deelgenoot maken van de volgende welhaast onwrikbare veronderstelling die op de campus de ronde doet. Deze luidt dat ware De Moeial een uitlaatklep voor onze communistische lotgenoten; het *Pravda* van de Brusselse student. Hoezeer ik mij verheug met deze naamsprofilering, zet ik in alle bescheidenheid serieuze vraagtekens bij de intellectuele capaciteiten van deze lui, die een rooie al schijnen te kunnen ruiken voordat hij/zij 'Perestrojka' heeft kunnen zeggen.

Eén kwaliteit kan hun echter niet ontzegd worden; de principiële houding als het aankomt op het weigeren van een vriendelijk aangeboden Moeial. Hoe gewillig men ook een discussie probeert aan te gaan, het antwoord blijft negatief. Zelfs sataanse uitdrijvingstechnieken zijn ons bij zulke sympathieke verkenningstochten ten deel gevallen. Welk een lovenswaardige standvastigheid, gestut op rotsvaste principes, was onze eerste associatie. Een ander woord voor 'principe' in deze context is -het overigens angstaanjagend in opmars zijnde, maar dit volkomen terzijde- woord 'dogma'. En laat mij Henri Poincaré er verdomme niet bij hoeven halen... Blijkbaar is een imago sterker dan de nieuwsgierigheid.

Reeds geïndoctrineerde eerstejaars die ons verwelkomen met een 'Rot op met je vuile communistenblad!' zijn schering en inslag. Halsstarrig vertikken zij het advies van de grote broer of zus in de wind te slaan -'is een rood blaadje; handen in je zakken houden, dan kunnen ze je niks maken'- en laten ze de links bende - och, hoe toepasselijk- links liggen.

Maar ja, kunnen we het deze lui kwalijk nemen? Zwart-wit denken is uiteindelijk effectiever en gemoedsruststimulerender dan je toeleggen op een palet grijstinten. En lezen zal toch al wel niet hun hobby zijn geweest -'nee dank u, ik heb al een boek'...

Nu, eerlijk gezegd kan het mij geen zak schelen of u er al dan niet voor kiest om De Moeial te lezen; we zitten al met een tekort aan aanbod, en voor de dierenliefhebbers en andere analfabeten is *De Schamper* er altijd nog. Het is echter het bovengenoemde hokjesdenken dat mij wel ernstige zorgen baart. De politieke breuklijn op onze campus lijkt te zijn verworden tot een allesomvattende stigmatisering die totaal ongevoelig is voor enige relativiteitszin. De manier waarop elke instelling van etiket wordt voorzien, en waar vele studenten (en natuurlijk, u bent de uitzondering) zich naar gaan gedragen, is nog angstaanjager dan het idee dat Marco Borsato pas over vijftig jaar doodgaat en een staatsbegrafenis op drie verschillende continenten krijgt.

Ik zal nu terugkomen naar de oorsprong van mijn betoog; het voor u uitgespreide communisten-blaadje. Hoewel sommige redactieleden geregeld opdrachten uit Pyongyang krijgen, wil dat nog niet zeggen dat wij daar allen mee akkoord zijn. Als wij naast een editoriale lijn ook een politieke lijn zouden volgen, zou ik als eenvoudige coördinator daar de opdracht voor hebben moeten geven.

Nu kan ik u beloven: dit heb ik niet gedaan. Neen, geen politieke richtlijnen in ons redactielokaal. En zelfs al bood ik hun een candlelight dinner met Benjamin Van Camp aan, ik zou hen met geen mogelijkheid zover krijgen een door mij bepaalde ideologie aan te hangen. Een deadline doen respecteren is al een dagtaak op zich.

Nu, als u u een politieke discussie wilt ontketenen op het papieren forum van de V.U.B., stuur dan zonder al te grote twijfel uw artikel op (moeial@vub.ac.be). Wilt u de privatisering op de campus aanvallen of verdedigen, pleiten voor een gebedsruimte in de Q, of een open brief aan Noam Chomsky schrijven, stuur op en wij publiceren. Doe dat ten laatste 12 november als u uw artikel in de volgende Moeial wilt zien-en u, lieve lezeren-schrijver-in-spe, u respecteert de deadline wel.

Nogmaals, laat de stigmatisering varen, en probeer de neiging tot denken in absolute en onveranderbare termen te onderdrukken. Maar ach, een noodzakelijk gevolg van het feit dat u dit leest, wilt al zeggen dat u ons niet heeft weggejaagd als ware wij Beëlzebub zelve. Hopelijk verspreidt u het verhaal aan hen 'die al een boek hebben', en is mijn poging niet volledig *in vain* geweest.

Daniel van der Meer

God is er niet voor Iedereen

MIVB-abonnementen en Onrecht

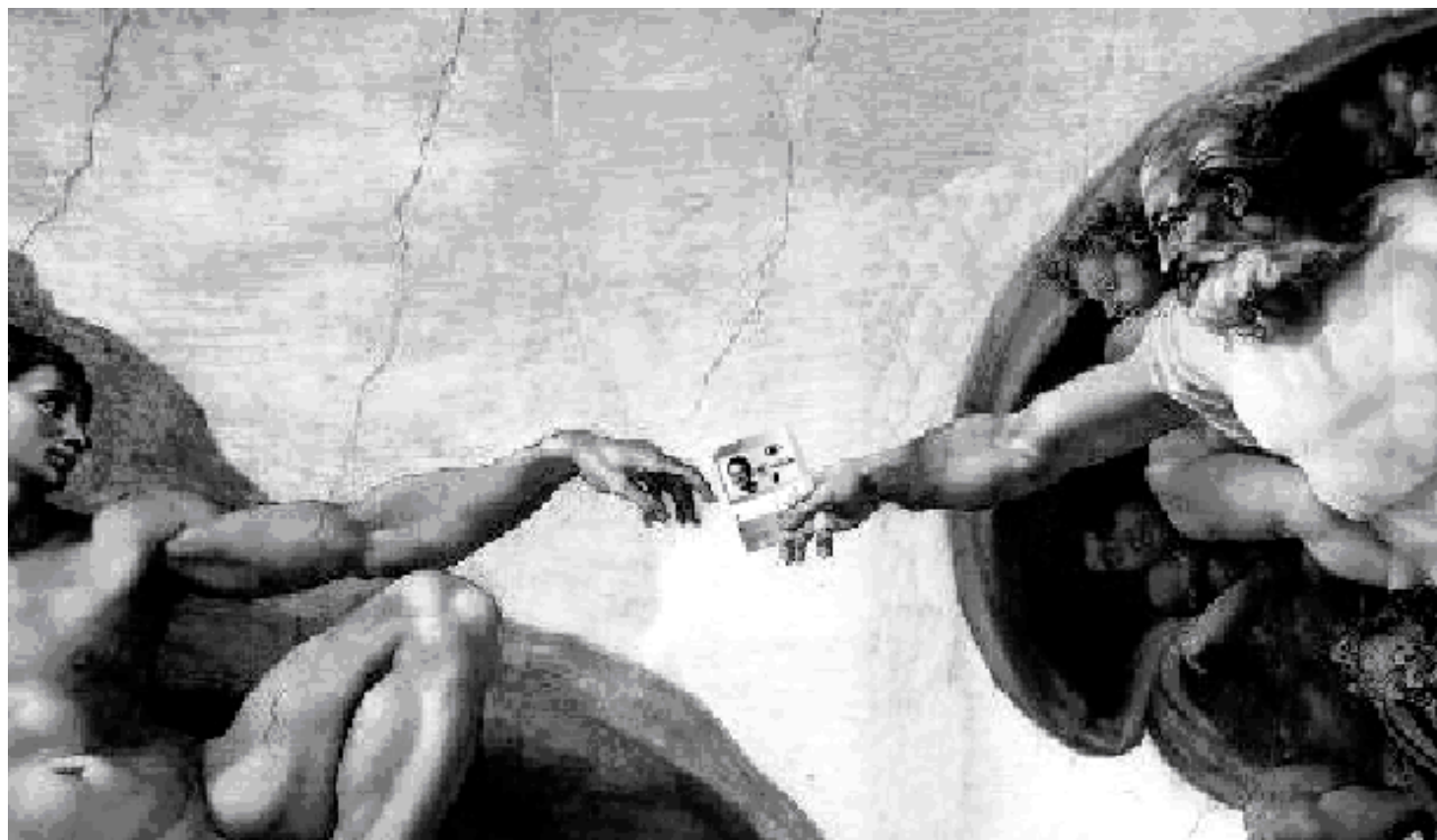
Reeds 4 jaren is het mogelijk om via Quartier Latin in samenwerking met MIVB, een abonnement te verkrijgen aan het voordelige tarief van 25 € . Een Godsgeschenk. Bij deze actie worden 7000 MIVB abonnementen ter beschikking gesteld. Men dient deze mits de juiste attesten en documenten af te halen bij het metro station Naamsepoort. Op zich een mooi voorstel, maar God is er niet voor iedereen,

beseft dat hij aan het verkeerde loket was gaan slapen en bijgevolg moest gaan aanschuiven. Voor sommigen was deze moeite vergeefs omdat ze niet correct ingelicht waren over de nodige documenten en paperassen.

De voorbije jaren waren de abonnementen verkrijgbaar aan het studentenloket van MIVB in Quartier Latin maar een inbraak eind augustus was de aanleiding tot de abrupte verhuis naar de

Anciaux' antwoord op volksvertegenwoordiger Sven Gatz in verband met de tweede zitters leek ons cru: "wie het eerst komt, het eerst maalt" en daaruit volgde: "Studenten die geslaagd zijn in de eerste zitting hebben dus inderdaad een objectief voordeel."

Deze lange rijen zijn misschien ook te wijten aan het effectieve tekort aan abonnementen. Slechts 7 000 voor 20 000 potentiële kandidaten. 13 000

en dit jaar zijn er enkele praktische problemen opgedoken. Waarom moesten zovelen zulke lange rijen trotseren eer ze hun ticket to paradise kregen? Waarom slechts 7000 goedkope abonnementen? Wat gebeurt er met de 13 000 die er net naast grijpen? Verdienen de mensen die een tweede zit hebben gehad geen kans? Heeft iedereen een gelijke kans gehad? Zal al dit veranderen? Met deze vragen en meer zijn wij afgestapt op de verantwoordelijken van de MIVB. Zonder resultaat; een oorverdovende stilte is tot nog toe het enige antwoord dat wij van hen hebben mogen ontvangen.

De eerste week van het academiejaar viel het op dat, wanneer men op de VUB-campus sprak over de 25 € -abonnementen, er meerdere verhalen te horen waren over lange wachtrijen. Enkele specifieke gevallen hadden het over wachttijden gaande van 3 tot 5 uur. Er was zelf één moedige ziel die heeft gekampeerd voor het loket. Zijn verbazing was echter groot toen hij 's ochtends

Naamsepoort. Deze verandering bracht teveel chaos mee; één loket is blijkbaar te weinig. Volgens Bert Anciaux, Vlaams minister van cultuur, jeugd, sport en Brussel (Spirit), ging het systeem al snel veel soepeler draaien dankzij 3 maatregelen. Zo werden studenten door 3 stewards geïnformeerd over de procedure. Ook kwam er een voorbereidend loket om de documenten en en paspoorten te verifiëren. De wachtenden kregen ook een schatting van de wachttijd. Deze maatregelen hebben enigszins een positieve inwerking gehad in die zin dat men nu slechts 2 uur moest wachten. Zelfs deze magere troost verdween toen meer mensen op de slinkende voorraad abonnementen toehapten, waardoor de wachttijden terug aanzienlijk verhoogden.

Het werd er niet beter op toen de mensen met tweede zitting hun attest konden bemachtigen. Maar het probleem loste zichzelf op door de uitputting van de voorraad wat dus problematisch was voor vrijwel alle laatstgenoemden. Bert

mensen worden hierdoor in de kou gezet. We moeten wel vermelden dat er nog 3 000 abonnementen aan 160 € in plaats van 200 € zonder voordelig tarief waren. Deze troostprijs is voor veel studenten te hoog naast alle andere onkosten die het studeren met zich meebrengt.

Zou het niet opportuun zijn om voldoende abonnementen vrij te geven, misschien door de verschillende hogescholen en universiteiten zelf, om de toeloop te verspreiden in plaats van te concentreren? En waarom kan niet iedereen over deze kans beschikken? Het zou de horeca en algemener de economie op micro niveau toch stimuleren? Quartier Latin heeft als doel om de studenten naar het centrum te lokken, maar diegenen die niet verblijven in Brussel-stad hebben niet per se de garantie om voordelig via het openbaar vervoer van socio-culturele aangelegenheden te genieten.

Yannick Menendez & Pieter Boeykens

Brusselse agenda voor november

1-nov
2-nov - David Walters @ Botanique (10 € , 20u)
3-nov
4-nov - Stijn @ Botanique (16 € , 20u)
- Cat Power @ AB (21 € , 20u)
5-nov
6-nov - Femme en politique: une gageure? (Librex) @ ULB (20u)
- Vrij podium PopRock (21u) @ KK (Not Sexy, Friction Athletic, Leaf)
7-nov - LSVS-Debat over Jeugdsanctierecht met IngeVervotte (CD&V)
8-nov - Keane @ Vorst Nationaal (34 € , 20u)
9-nov - Danko Jones - Gogol Bordello @ AB (23 € , 18u30)
- De joden van Marokko; lezing door Heidi Verdonck @ De Markten (20u)
- Finale electronica wedstrijd & Implant @ KK (20u)
- Vergeten Oorlogen @ deBuren (20u)
10-nov
11-nov
12-nov - Garou @ Vorst Nationaal (44 € , 20u30)
13-nov - Vrij podium PunkRock (21u) @ KK (Semper Fi, Serial Shark, 40 Ways from Sunday)

14-nov
15-nov - Het grote ongeduld! Film @ Aula Q (7 € , 19u)
- Hotel Tagawa; een financieel rendabel kraakpand (Studiekring Vrij Onderzoek)
16-nov - Get Together, Moeialfuif @ BSG
- De grote armoede van een steenrijk land, Congo (UCOS, 14-17u)
- Homo Universalis: Peter Hagoort & Jan Kuitenbrouwer @ deBuren (15 én 20u)
- Luc Crabbe @ KultuurKaffee (22u)
17-nov
18-nov - Bharati @ Vorst Nationaal (40 € , 2030u)
19-nov
20-nov - St. Vé.; 150 jaar Broederschap
- Tapes 'n Tapes @ Botanique (10 € , 20u)
- The Roots @ AB (31 € , 20.30u)
21-nov - Casanets @ Botanique (10 € , 20u)
22-nov - Uitgelezen, boekenprogramma @ Passa Porta (20u)
- The Frames @ AB (16 € , 20u)
23-nov - Ciné Globale: "Congo River: Beyond Darkness (UCOS) @ Stoa (12u)
24-nov
25-nov - Forum voor Vredesactie @ De Markten (10-17.30u)

26-nov - Aida @ Vorst Nationaal (40 € , 15u)
27-nov - Vrij podium PopRock (21u) @ KK (Forbidden Grounds, Sandbox Society, Milk the Fish!)
- Motörhead @ AB (33 € , 20u)
28-nov
29-nov - Thema-avond Palestina-Israel (UCOS) @ Stoa (19u)
- Admiral Freebee @ AB (21 € , 20u)
30-nov - Admiral Freebee @ AB (21 € , 20u)

Lopende expo's door november:
- Modeverhalen @ museum voor het Kostuum en de Kant (2,5 €)
- Léon Spilliaert @ Koninklijke musea voor Schone Kunsten van België (6,5 €)
- Tentoonstelling Studentenklak @ Galerij Y' Pleinlaan 2
- 1-5 november HartsTocht @ Museum voor natuurwetenschappen (6 €)

Toegang tot de activiteiten waar geen prijs bijstaat is onder voorbehoud gratis. Meestal moet je wel op voorhand inschrijven.

Kristien Janssens & Hannah Vanrintel

Verslag: de Armeense Genocide

Donald Bloxham te gast op het SOMA

Op het moment dat de geallieerden oprukken naar Gallipoli op 25 april 1915, is er in Turkije op nationaal vlak al een dag eerder vanuit vooraanstaande officiële kringen het bevel tot deportatie van de Armeense gemeenschap, en niet in het minst van de Armeense elite, verspreid. Wat volgt is een massale en gecentraliseerde genocide, die voornamelijk in de schemerzone van de grensgebieden van het Ottomaanse rijk tot ontplooiing wordt gebracht. Armeense soldaten die in het Ottomaanse leger vechten, worden ontwapend, gedeporteerd en vermoord. Veel jonge Armeense mannen vallen onmiddellijk ten prooi aan 'zuiveringen'. Vrouwen, kinderen en ouderlingen worden massaal bijeengegreden en 'gedeporteerd': op die moordende voettochten, begeleid door Turkse politie, leger, paramilitaire groeperingen en gewapende Koerdische clans, naar het zuiden van het Turkse rijk, sterven duizenden onschuldige burgers aan hongersnood, dorst of ziekte. In de woestijn aangekomen worden de overlevenden van de deportatie (maar veertig procent) onder de meest onmenselijke omstandigheden opgesloten in concentratiekampen of aan hun lot overgelaten. Velen worden omgebracht door gewapende Syrische bedoeïen onder Turks bevel, vrouwen worden door Turken, Koerden of bedoeïen verkracht en vermoord of – samen met de (gekidnapte) Armeense kinderen – verkocht op de slavenmarkt. In totaal eiste de genocide van 1915 tot 16 onder de Armeense bevolking van Anatolië een slordig anderhalf miljoen doden. Enkel in Istanbul bleven de Armeense levens – door de aanwezigheid van de internationale gemeenschap in de vorm van diplomaten en internationale vertegenwoordigers – min of meer gespaard. Maar duizenden Armeniërs trokken, vrezend voor hun leven, weg uit het Ottomaanse gebied, wat zorgde voor een enorme diaspora over voornamelijk Europa en via Engeland ook over Amerika (dit is meteen één van de redenen waarom de Armeniërs vaak – en naar mijn nederige mening foutief – met de joden vergeleken worden). De genocide van 1915 was de eerste, op zulke grote (nationale) schaal georkestreerde genocide in de wereldgeschiedenis. En na de joodse genocide van 1940-45 is deze, tachtig decennia later nog steeds de meest besproken en controversiële, getuige recentelijk de ophef over Nobelprijswinnaar Orhan Pamuk, over de jonge turkse schrijfster Elif Shafak die – hoe durf je het – “de Turkse identiteit” zou hebben “beledigd” doordat enkele *personages* in haar boek spreken over de Armeense genocide en nog over het pas goedgekeurde wetsvoorstel in Frankrijk dat het ontkennen van de genocide – iets dat te pas en te onpas wordt gedaan door Turkse nationalistische allerhande en de Regering in Ankara – strafbaar maakt. Het laatste is waarschijnlijk toch niets meer dan een strategietje van onze vriend Sarkozy en de zijnen om te verhinderen dat Turkije zou toetreden tot de EU. Een dergelijke wet is trouwens een slechte ontwikkeling met het oog op het recht van vrije meningsuiting. Daarenboven dreigt ze ons te beroven van onze laatste pleziertjes: wie amuseert zich nu niet kostelijk, telkens er één of andere rechts-

nationalistische rakker, tegen ontelbare documenten, foto's, ooggetuigenverslagen en onafhankelijke historiografische onderzoeken in, staalhard beweert dat een zulke genocide nooit heeft plaatsgevonden? Ook het officiële Turkse beleid van negatie en het selectieve toelaten van onafhankelijke onderzoekers tot de staatsarchieven spreekt natuurlijk boekdelen. Een van de strategieën van het Turkse negationisme, is het consequent minimaliseren van het aantal

Armeniërs dat voor de zuiveringen op Turks grondgebied leefde: als er zo goed als geen Armeniërs woonden, hoe heeft men er dan zoveel kunnen afslachten? Dit leugenachtige argument is dubbel: het wordt tevens gebruikt om de claim van het voormalige Armeense grondgebied door de diaspora en de huidige republiek van Armenië van de hand te wijzen. Hoe is het ooit kunnen komen tot zo een misdaad tegen de menselijkheid? Alles moet natuurlijk in zijn juiste context geplaatst – we kunnen niet stellen dat de genocide van anderhalf miljoen Armeniërs heel erg plotsklaps en onverwacht uit het azuurblauwe gehemelte is komen donderen. En wel integendeel. Het Armeense volk – een rijke, drieduizend jaar oude beschaving – is een veel getergde gemeenschap, die zich situeerde, en ondanks alles, nog steeds situeert in West-Anatolië, rond de berg Ararat (nu dus Turkije) en over het ganse gebied tussen de Zwarte en de

Kaspische Zee. Helaas voor de Armeense bevolking was dit gebied een strategische draaischijf voor de handel tussen oost en west – wie de routes controleert, controleert de handel. Maar tevens was en is het nog steeds een overgangsgebied tussen de islamitische wereld – Irak, Iran, Syrië, Turkije – en de katholieke wereld (het Armeense volk hangt en hing op min of meer homogene wijze de Armeens-orthodoxe kerk aan). Het grondgebied van de Armeense

bevolking was dus fel gegeerd, en ettelijke veldslagen zijn daar dus ook uitgevochten. Door de eeuwen heen werd er met de regelmaat van de klok van bewind veranderd. Soms sprak dit in het voordeel van de Armeniërs, maar veelal leefde dit zwaar geplaagde en onderdrukte volk onder het schrikbewind van wrede, absolute heersers. Tegen het einde van de negentiende eeuw begon de macht van het Ottomaanse rijk zienderogen te tanen, wat gepaard ging met het snel inboeten aan grote stukken grondgebied in 1828, 1850 en 1875-8. Dit zorgde voor een enorme vluchtelingenstroom van verarmde en ontwortelde moslims richting Anatolië, wat niet zelden leidde tot landdiefstal van christelijke inwoners van Anatolië en wrede pesterijen. Onder de invloed van ideologieën zoals het panislamisme werden rond 1877-8 de eerste zuiveringen onder de christelijke bevolkingsgroepen doorgevoerd, dit onder het

bevel van de notoire, hyperbloeddorstige Sultan Abdul Hamid II. Armenië bleef een heikel punt, tsaristisch Rusland zag het als zijn taak de katholieke bevolkingsgroepen in zijn grensgebieden te beschermen, maar tegelijkertijd was Groot-Brittannië voor een blijvende annexering van het Armeense grondgebied door Turkije, om zo een degelijke bufferstaat te kunnen opwerpen tussen Europa en Rusland (cf. in latere tijden de NATO-raketbasis aan de Russische grens tijdens de koude oorlog). Mede hierdoor heeft Groot-Brittannië meermaals een oogje dichtgeknepen als het ging om plaatselijke zuiveringen onder het Armeense volk. Ook het Armeense volk liet zich niet onbetuigd: nationalistische groeperingen werden opgericht en er werd gewedijverd voor een onafhankelijke staat. De Turkse elite, die toch al veel van z'n macht en grondgebied had moeten inboeten en nu op de rand stond van de Eerste Wereldoorlog, een oorlog waarin verliezen hoegenaamd geen optie was, begon door de hierboven genoemde factoren steeds meer frustratie en wantrouwen te koesteren ten opzichte van vele grote minderheden (Grieken, Koerden, Macedoniërs, maar in het bijzonder Armeniërs) binnen het Ottomaanse grondgebied. Hoe langer hoe meer groeide er een territoriale paranoia bij de Turkse elite, te meer omdat in 1915 de eerste Turkse nederlagen tegen de geallieerden een feit werden – iets waarvoor volgens de toenmalige regering de “verraderlijke” Armeniërs (i.e. Armeense soldaten ingelijfd bij het Turkse leger) mee verantwoordelijk stelde. Dit resulteerde zoals hierboven voldoende aangetoond, in een climactische poging tot “Endlösung” van het Armeense “Probleem”. Het mag duidelijk zijn dat de leden van het Jong-Turkse Comité van Eenheid en Vooruitgang, dat in 1913 de macht greep onder leiding van ene Kemal Atatürk, zich steeds meer tot nationalistische en zelfs racistische fanatici ontwikkelden die opkwamen tijdens een periode van omwenteling en militair geweld en de befaamde en niet minder geflipte panturanistische ideologie hanteerden: het Turks-Islamitische rijk moest uitgebreid worden van klein Azië tot de grenzen van China. Zo vroeg als 1909 zijn er bijvoorbeeld al berichten van een slachting nabij de Kilikische stad Adana, waar 30.000 Armeniërs het leven hebben gelaten.

Doch wat in het verleden ligt kan men niet veranderen: de Westerse landen zouden best eerst even hun oor op hun eigen zieltje te luisteren leggen, alvorens Turkije iets te verwijten: wat heeft Engeland aangericht in Noord-Amerika? Spanje en Portugal in Zuid-Amerika? Frankrijk in Noord-Afrika? België in Congo? En uitgerekend Duitsland is als enige ruiterslijk genoeg om toe te geven dat er in het verleden fouten zijn begaan. Het is even slikken, maar als het er eenmaal uit is, dan voelt het zo veel beter: eerlijk duurt nog altijd het langst.

Nie wieder?

[MeToiKos]

David Bloxham heeft een nieuw boek uit: *The Great Game of Genociden, Imperialism, Nationalism and the Destruction of the Ottoman Armenians*, Oxford University Press, 2005. Bezoek ook eens www.cegesoma.be

De Drie Wonderen van

Koen de Ridder op Veroveringstocht

Het imperialisme van een ideaal

Koen de ridder wandelt met zijn paard in het bos. Met het zwaard trots geheven wil hij de rest van de wereld zijn nobel ideaal opdringen. Rome was het eerst aan de beurt, daar alle wegen er uitkomen was hij op de goede weg, maar op wat het hoogtepunt van de strijd zou worden stapt hij in een stront. “SHIT!”, roept de ridder. “Ach, das zo erg niet”, antwoordt het paard, “het is mijn stront maar.”

Bullshit!! Door jou fiasco ben ik genoodzaakt terug te keren naar de vrouw des huizes. Een man van mijn stand kan moeilijk met besmeurd schoeisel de overwinning opeisen.

Terug thuis: De indringer

Wat doet dat schorriemorrie hier vrouwe?

Dit is Blacky! Langs straat gevonden en jij ging maanden wegblijven met je grootse plannen, dus kon ik best wat gezelschap gebruiken. “Hij kan al truckjes!”, zei ze bijna kirrend en dan tot drie maal toe, “geef het baasje een pootje.” De hond besnuffelt Koen, dacht: “Khekheum, wat riek ik hier? Shit man.”, en slaat een voorpoot voor het geteisterde reukorgaan.

Dat mormel probeert een poot in de zijne te proppen, “Die neem ik niet aan”, reageert Koen zich instinctief af op zijn vrouw: “Dat beest binnenbrengen totdaaraantoe, maar mijn eten laten opvreten, poverdmmme, kuist mijn botten.” Geërgerd liep hij blootvoets heen: “Ik ga frieten halen!”

“Niet sip kijken blacky, het baasje heeft soms kuren.” Blacky likt haar.

“Johan, een groot pak friet met mayonaise. Mijn vrouw geeft al ons eten weg aan een vuile hond.” De man repliceert klantvriendelijk: “‘t Is toch nie waar zekers.” Waarop onze koene ridder: “En ze moet niet denken er zomaar vanaf te komen. Geluk heeft ze, dat ik honger krijg van al die woede. Maar straks! Straks zal ik haar plaats wijzen, zo van: Jij! Daar! Ik neem haar lekker te grazen, de geit! Op de keukentafel, dat zal ze leren.”

Terug terug thuis, hij opent de voordeur en ziet zijn vrouw reeds geneukt door die vijfpoter. Dit is de spreekwoordelijke druppel die de reactie doet overlopen: De indringer bij het nekvel grijpen en buiten smijten. Hij kijkt zijn wijf aan en zegt: “Dit is de spreekwoordelijke druppel, ik ga weg. Ik vlucht in de drugs! Of nee, nog beter, ik richt een

politieke partij op.” En weg dat hij was.

Koen de ridder vroeg of te laat

- Ja he mama, ik kan tot 30 tellen, dat is waar he mama, ja he.

- Kindje, nu je 30 bent geworden is dat maar normaal niet?!

- Maar mama, ik ben het toch die het best en het rapst tot 30 kan gaan, jaja he?

- Zoon, ik durf wedden dat er nog zijn die het even goed kunnen.

- Mmm mwéé, dat is niet lief, laat me dan toch mijn eigen wereldje, wil je. Stoute mama!

- Sorry kleintje, maar in mijn wereld kan ik al tot 50 tellen.

-- Hoeveel? Mama, Hoeveel?

Nada

Zin en Onzin in de Belgische Politiek

Professor Kris Deschouwer aan het woord (16/10/'06)

Zwarte zondagen of niet, als je de politici moet geloven heeft iedereen de gemeenteraadsverkiezingen glansrijk gewonnen en heeft niemand verloren. Wie u nog kunt vertrouwen, wie zal het zeggen. Wij gingen op bezoek bij professor Deschouwer, politicoloog aan de V.U.B. en commentator bij de verkiezingsuitzending van de VRT. In dit interview analyseert hij de uitslagen van Antwerpen tot aan Lo-Reninge, spreekt hij over de invloed van Will Tura en Yves Leterme op het stemgedrag van u en mij, en zet hij ten slotte nog zijn visie op de toekomst van de vertegenwoordigende democratie in federatie België uiteen.

De Moeial: We zijn nu acht dagen na de gemeenteraadsverkiezingen. Wat is u zoal opgevallen in de reacties en krantencommentaren van de afgelopen week?

Prof. Dr. Kris Deschouwer: Mij is vooral opgevallen dat men een hele simpele en passe-partout oplossing gevonden heeft om winst en verlies te verklaren. Het is al een tijdje bezig, maar ik hoor de laatste tijd iedereen maar spreken over 'goed bestuur'. Goed bestuur lijkt een soort sleutel te zijn om de verkiezingsuitslag te begrijpen. Dat is echter een gigantische cirkelredenering; goed bestuur loont, en diegenen die kunnen besturen, ja, dat zijn juist zij die de verkiezingen gewonnen hebben. En wat we precies onder goed bestuur moeten verstaan, is zeer onduidelijk. Die interpretatie stoort mij, omdat ze er vanuit gaat dat 'goed bestuur' een objectief te bepalen zaak is. Men komt dan al snel aanzetten met termen als 'veel samenwerken' en dat soort nietszeggende algemeenheden.

Kan men dan stellen dat CD&V de uitslag verzilvert van wat ze op Vlaams vlak hebben gerealiseerd? De degelijke uitstraling van minister-president Yves Leterme die op lokaal niveau zijn vruchten afwerpt?

De begrippen goed en efficiënt bestuur zijn ook op Vlaams vlak zo leeg als het maar kan zijn, hoor. Het is eerder een manier om over dingen te spreken. Of er iets als een Leterme-effect is, betwijfel ik. CD&V heeft het goed gedaan; ze haalt de optelsom van wat vorige keer CVP en Volksunie deden, en doet er pakweg een procentje bij. Dat is niet gigantisch goed, en ik vraag me dan ook sterk af of dat verklaard moet worden vanuit de nationale politiek. Bij de gemeenteraadsverkiezingen zijn, behalve in de grote steden, voornamelijk lokale politici van doorslaggevend belang, al speelt de nationale tendens zeker mee. CD&V is nu eenmaal lokaal zeer goed georganiseerd, en daar plukt ze de vruchten van. Daar heb je geen Yves Leterme voor nodig; het partij-apparaat produceert dat zelf.

U staat tamelijk sceptisch tegenover de euforische stemming als zou het Vlaams Belang gestuit zijn. Heeft het Belang zijn plafond bereikt, of heeft het gewoon zijn muren versterkt?

Net zoals elke vorige verkiezing heeft het Vlaams Belang een gigantische stap vooruit gezet. Het haalt anderhalf maal zoveel stemmen als bij de vorige gemeenteraadsverkiezingen. Ik vond daar eerlijk gezegd niets verrassends aan. Het leek mij nogal evident dat zo'n partij in de steden niet meer spectaculair verder kon groeien. Ik had gerust geld willen inzetten op het lichtjes achteruitgaan van het VB in Antwerpen. Als er érgens een achteruitgang voorspeld had moeten worden, dan had ik op Antwerpen gemikt. En in gemeentes als Riemst of Lo-Reninge had ik fortuinen op een groei van het VB ingezet. Dus stellen dat de opmars van het VB nu gestopt is, vind ik inderdaad een overdreven euforische reactie. Ja, het Belang is te stoppen... bij 33 procent. In de andere gemeentes zijn we nog ver van dat percentage verwijderd. Bovendien stond of viel het succes van Janssens met een campagne gevoerd door een zeer handige strateeg, met een persoon die daar de neus voor heeft, en daar lopen er gewoon niet zo veel van rond. Dus laten we even wel wezen.

Vera Dua van Groen! zegt dat ze zich bewust low-profile hebben gehouden in Antwerpen om Patrick Janssens zijn rivaal Filip Dewinter te doen verslaan in hun onderlinge populariteitsrace. Kunt u deze tactiek

begrijpen?

De situatie in Antwerpen verschilt grondig van die van andere steden en gemeenten. Al een tijdje bestaat daar een bipolaire politiek; je kiest of voor de ene of voor de andere. En als je in het kamp van Patrick Janssens zit, en je bent de partij van Vera Dua –die als alles meezit ten hoogste 12 procent kan halen– dan moet je gewoon zeggen aan welke kant je staat. En niet gaan zeggen: "onze lijsttrekker is kandidaat-burgemeester", want dan maak je jezelf belachelijk. Het enige wat je kunt doen, is duidelijk maken welke kandidaat-burgemeester je steunt. Dat heeft er nu toe geleid dat bijna iedereen van Groen! naar die kandidaat-burgemeester gelopen is. Ik vind het wel een problematische toestand, en het is een beetje flauw wat ik nu zeg, maar ik zou graag over zes jaar nog eens kijken of Patrick Janssens dit kan vasthouden. Wat in Antwerpen is gebeurd, is een *one shot*; ik zie veel eerder het Vlaams Belang die 33 procent vasthouden dan Patrick Janssens zijn 35 procent. Maar ja, zes jaar is een politieke eeuwigheid.

Filip Dewinter verklaarde de uitslag in sommige districten door te wijzen op het 'toeslaan van het vreemdelingenlegioen'. Ook socioloog Jan Hertogen (KUL) meent dit te kunnen staven. Hebben de allochtonen inderdaad 'de democratie gered' in Antwerpen?

Dat geven ik niet. Je kunt daar alleen een antwoord op geven als je effectief weet wie hoe gestemd heeft. Dat kun je niet afleiden uit de uitslag van de gemeenteraadsverkiezingen. Er loopt nu een onderzoek naar het stemgedrag bij de gemeenteraadsverkiezingen, en dat zal binnenkort gepubliceerd worden. Het volstaat niet om vast te stellen dat er clusters zijn, dat allochtone kandidaten vrij veel voorkeurstemmen halen. Dat zou er inderdaad op kunnen wijzen dat allochtone kiezers voor 'hun' kandidaten stemmen. Een alternatieve verklaring kan echter zijn dat de progressieven systematisch zeggen: "wij moeten die allochtonen steunen". Ik kan echter niet voorspellen hoe dat voor elke partij is uitgevallen. We zouden beter even wachten totdat we daar zeker over zijn. Het enige wat we nu kunnen doen is daarover speculeren. En nogmaals, laten we op onze woorden passen. Hebben de allochtonen de

democratie in Antwerpen gered? Ja, maar met een Vlaams Belang op 33 procent.

Het is niet spectaculair, maar in de drie grote steden Gent, Antwerpen en Brussel stagneert het Vlaams Belang wel. Denkt u dat de 0110-concerten dan toch een effect hebben gehad?

Ook hierover heb ik geen zekerheid. In het geval van die concerten heb ik de neiging om te zeggen "neen". Die concerten waren heel mooi, maar het is typisch een activiteit waarbij je preekt voor overtuigen. Je kunt je toch niet voorstellen dat een potentieel VB-stemmer daar naartoe gaat, een paar zangers hoort verklaren dat we verdraagzaam moeten zijn, en dan bij zichzelf denkt "och ja, het is waar; ik zal maar niet voor het Vlaams Belang stemmen". Dat is een te simpele inschatting van de werking van stemgedrag. Maar de 0110-concerten kunnen even goed in de andere richting een effect hebben gehad; een VB-stemmer kan nu zeggen: "ze hebben zelfs Will Tura en de Nationale Loterij nodig om ervoor te zorgen dat we niet stemmen voor het Belang... waar zijn ze in Godsnaam bang voor?". Als het hele establishment alles uit de kast moet halen om te zeggen "jullie zijn fout", past dat precies in het discours van het VB. Dus naar welk van die twee richtingen de 0110-concerten nu hun effect hebben gehad, is niet eens zo evident.

Nog een partij die in enkele gemeenten in de hoek wordt geduwd, is de PVDA. In hoeverre is dat een zelfde soort proteststem, maar dan aan de linkerkant?

Ook daar moet je gaan kijken wat de motivatie is. Je zal één gelijkenis vinden; namelijk dat er zowel bij de PVDA- als bij de VB-kiezers zeer veel arbeiders zijn. Dat is het drama –en je ziet dat in alle Europese landen– van de traditionele linkse partijen. Ze slagen er niet in de groep die het objectief moeilijk heeft of ervan overtuigd is geraakt het moeilijk te hebben, aan zich te binden. Dit stempotentieel vindt veel makkelijker aansluiting bij iemand met een relatief eenvoudig recept. En ze gaan dat niet graag horen, maar de recepten van extreem links zijn of van elke radicale ideologie zijn tamelijk simpel. Hetzelfde geldt voor de recepten van extreem rechts. Het

switchen van de ene partij naar de andere is absoluut niet zo vreemd meer. We zien dat ook in Frankrijk; de eerste partij die geblod heeft door de opkomst van het *Front National* was de *Parti Communiste*. De kiezers van FN zitten daar, in die wijken waar het verdomd moeilijk leven is, wáár je veiligheidsproblemen hebt, en wáár huisvesting niet in orde is, en waar de overheid er blijkbaar niet in slaagt om te leveren wat ze moet leveren. In zulke gevallen bestaan er twee producten op de electorale markt die kunnen mobiliseren. En aangezien het VB zo'n bekend product is, staat er slechts heel lokaal een alternatief tegenover.

De grote toename van de vlottende kiezers door de teloorgang van de doorstroming van partij, mutualiteit en vakbonden, is dat een verklaring voor het succes van het VB?

Absoluut. Om het in politicologisch jargon te zeggen: 'er zijn meer kiezers beschikbaar'. Meer mensen die geen a-priorisme hebben wat het stemgedrag betreft. En het is die groep waar de nieuwe partijen het van moeten hebben. Destijds was de Volksunie een nieuwe partij en ging met zulke kiezers aan de haal. Hetzelfde geldt voor FDF en Rassemblement Wallon. De groenen hebben ook dat publiek aangetrokken. Het is een niet-verzuild publiek, twijfelend ook. En het VB trekt die aan. Het is ook daarom dat nieuwe partijen het in de steden veel beter doen. De sterke zuil in Vlaanderen was de katholieke zuil. Daar waar de katholieken het sterkst blijven staan, scoort het VB het minste. De provincie waar CD&V het sterkste is, West Vlaanderen, scoort het VB veel minder goed. In die gemeenten heb je nog die zeer sterke verankering, het traditionele verzuilde verenigingsleven dat in de stad niet meer bestaat. Dit alles speelt zeker een rol bij het succes van het Vlaams Belang; de secularisering, de ontkerkeling, de urbanisering van Vlaanderen.

Over ontzuiling gesproken; in uw artikelen en in de ideeën van de Paviagroep (zie kader) verwijst u ook naar de pacificatiedemocratie van de Nederlandse politicoloog Arend Lijphart, bedenker van het begrip 'verzuiling'. Heeft de Paviagroep ook voorstellen voor vernieuwingen op gemeenteraadsniveau?

Nee, wij houden ons niet bezig met gemeenten. De groep is een uitloper van een heel oud idee dat onder meer Philippe Van Parijs (UCL) en ikzelf gelanceerd hebben en heeft in essentie betrekking op het federale niveau. Het idee is dat politici die federale beslissingen nemen ook federaal verkozen moeten worden. Of om het simpel te zeggen: wie meent de Nederlandstaligen en Franstaligen te kunnen vertegenwoordigen, moet ook electoraal met hen spreken. Elke dag zijn daar voorbeelden van; iemand als Yves Leterme, de feitelijke leider van een grote

De Paviagroep

Samen met Philippe Van Parijs, politicoloog/econoom van de Université Catholique de Louvain, richtte professor Kris Deschouwer in september 2005 de Paviagroep op. De groep bestaat uit een twintigtal academici, en pleit voor een taalgrensoverschrijdende kieskring in België. Bij de federale verkiezingen zou een Vlaming dan ook op een Waalse kandidaat kunnen stemmen, en omgekeerd. In de huidige situatie is voor 'een Yves Leterme Franstalige landgenoten schofferen de meest effectieve manier om eerste minister van België te worden', aldus Kris Deschouwer in het interview.

Om af te rekenen met dergelijke absurditeiten van het bestaande kiessysteem, is de groep met een alternatieve oplossing gekomen. 'Maak van Brussel-Halle-Vilvoorde heel België'; op die manier zou een deel van de kamerzetels bij de federale verkiezingen verdeeld worden in een kieskring die gans België beslaat, en zou een dialoog op gang kunnen komen tussen federale politici en de gehele bevolking.

Vijftig van de honderdvijftig zetels in de Kamer van Volksvertegenwoordigers zouden in de federale kieskring toegewezen moeten worden. Binnenkort zal de Paviagroep met een verder uitgewerkt voorstel naar buiten komen.

Voor verdere informatie: www.paviagroup.be

Zin en Onzin in de Belgische Politiek

Professor Kris Deschouwer aan het woord (16/10/'06)

politieke partij, heeft de ambitie om eerste minister van zijn land te worden. En wat is de beste strategie om daar te geraken? Zoveel mogelijk stemmen halen in Vlaanderen. En zoveel mogelijk stemmen halen in Vlaanderen betekent af en toe de Franstalige landgenoten schofferen. Dat is dus een heel absurde situatie. Idem, Elio Di Rupo zou ook heel graag eerste minister worden. En hoe kan hij dat het beste bereiken? Door in Wallonië zo sterk mogelijk te staan. Hij hoeft zich van de Nederlandstaligen niks aan te trekken totdat hij daadwerkelijk eerste minister is. Pas dan zal hij een gematigde rol op zich nemen. Toen Guy Verhofstadt oppositieleider in Vlaanderen was, sprak hij precies dezelfde taal als Yves Leterme nu. De analyse van de Paviagroep is dat de instellingen conflict inbouwen waar dat niet nodig is. Daarmee maak je zaken moeilijker oplosbaar, terwijl ze met een kleine wijziging vlotter zouden moeten kunnen verlopen.

Volgens de website van de Paviagroep komt er deze maand nog een voorstel om een debat over het idee van de federale kieskring op gang te brengen.

Dat concrete voorstel zal binnenkort verschijnen. We hebben bewust de periode van na de gemeenteraadsverkiezingen gekozen, om te vermijden dat we in de campagne van de gemeenteraadsverkiezingen zouden terechtkomen. Nu gaan we stilletjes aan de campagne van de nationale verkiezingen aanvatten, en dat leek ons een strategisch goed moment om nog eens –want het is niet de eerste keer– met het voorstel naar buiten te komen, met wat meer details en technische oplossingen. Toen we het de vorige keer deden, ondertussen anderhalf jaar geleden, was een van de kritieken ‘daar zitten duidelijk geen juristen in; jullie hebben over een aantal zaken niet nagedacht’. We zullen nu netjes opschrijven wat alle consequenties omtrent bijzondere meerderheden en dergelijke zouden kunnen zijn, zodat we die flauwe kritiek kunnen weerleggen en een debat met inhoudelijke argumenten kunnen beginnen. De laatste keer dat we het een beetje en force naar buiten zijn gekomen was op het hoogtepunt van de Brussel-Halle-Vilvoorde-problematiek, omdat we dat een mooi aanknopingspunt vonden. Men zit daar te zoeken hoe de laatste tweetalige kieskring gesplitst kan worden. Ons idee zou dan zijn: maak voor een aantal te verkiezen federale politici een BHV zo groot als heel België. We weten dat we daarmee indruisen tegen de hele splitsingslogica van

‘splitsen is beter als je niet overeenkomt’. Maar als je iets wil doen met België... van mijn part mag België ook afgeschaft worden, maar stop dan tenminste met leuteren en zoeken en spreken van staatsvormingen.

En hoe zijn de reacties van politici op de voorstellen van de Paviagroep?

De publieke reacties zijn relatief beperkt, en negatief. Negatief vanwege NVA, Spirit en

navolging vindt. Het is mooi theoretisch, maar politiek niet haalbaar. Ik snap dat ook wel. Ik ben politicoloog genoeg om te zien waar de gevoeligheden liggen, maar dat neemt niet weg dat ik er van overtuigd ben dat wij als intellectuelen een rol te spelen hebben. En het is iets waar ik persoonlijk vrij zwaar aan til, want ik vind het een democratisch deficit. Als je aanneemt dat onze huidige democratie werkt met een electorale logica, dan moet je ervoor zorgen dat

het Franse verkiezingen zijn. Zoek maar eens op internet naar een uitslag in stemmen of percentages van de Europese verkiezingen in Europa. Die vind je niet, die bestaan niet. Dat betekent dat je een orgaan dat ondertussen heel belangrijk is geworden, het Europees Parlement, verkiest zonder dat er een duidelijke band is tussen de burgers en wat er in dat parlement gebeurt. Het probleem van het Europees democratisch deficit lijkt in dat opzicht heel erg op dat van België. Ik zou er daarom ook voor willen pleiten om in Europa iets te maken –en dat hoeven geen politieke partijen of kieskringen te zijn– waardoor de bevolking als geheel meer zeggenschap krijgt bij een belangrijk besluitvormingsmechanisme in Europa. Een oplossing zou bijvoorbeeld zijn een rechtstreekse verkiezing van de commissievoorzitter. Je zou daarbij een kiessysteem kunnen gebruiken waarbij de winnaar een meerderheid van de totale stemmen en ook nog een meerderheid in minstens een bepaald aantal landen moet halen eer hij zich voorzitter mag noemen. Dan pas heb je een democratische legitimiteit.

Nog een vraag: u had grof geld verdiend als u ingezet zou hebben bij de afgelopen gemeenteraadsverkiezingen (zie hierboven). Op welke tendensen zet u in bij de federale verkiezingen van mei 2007?

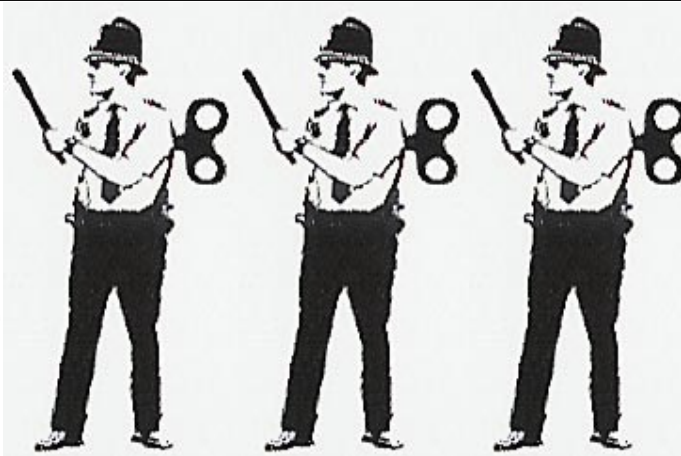
Eén ding maar... of nee, zelfs daar twijfel ik aan. Vandaag zou je zeggen dat de liberalen achteruit zullen gaan, maar we hebben nog zes maanden te gaan en ik ben daar niet zeker van. Het weghalen van Jean-Marie Dedecker zou wel eens zeer louterend kunnen werken. Verder ben ik er absoluut niet van overtuigd dat CD&V het opnieuw goed doet. Het enige waarvan ik wel zeker ben is dat het Vlaams Belang vooruit zal gaan in vergelijking met de parlementsverkiezingen van 2003. Of ze ook groeien ten opzichte van 2004 vind ik minder goed te voorspellen. Toen was er een flinke knik naar boven, mede door de goedkeuring van het migrantenstemrecht en het proces tegen het Vlaams Blok, waardoor ze maximaal de underdogpositie konden uitspelen. Maar hoe dat deze keer gaat uitvallen... dat zullen buikgevoelens noch opiniepeilingen kunnen voorspellen.

Daniel van der Meer & Frank Vanaerschot

Vlaams Belang. Zij zien België als een aflopende zaak, dus het is eigenlijk niet meer dan logisch dat zij onze voorstellen niet zien zitten. Verder is vooral publiekelijk gezwegen, maar horen we binnenskamers wel dat men het een goed idee vindt. De tegenwerping is echter dat het plan te laat komt. Bovendien gaat het dusdanig in tegen de bestaande tendens in België dat het allicht geen

zij die beslissingen nemen voor een bevolking ook door die bevolking electoraal gekozen, gecontroleerd en geweigerd worden. Het lijkt heel erg op het Europees democratisch deficit, waarbij we verkiezingen hebben voor een Europees parlement, maar we lezen de uitslag van een Europese verkiezing net alsof het Vlaamse verkiezingen zijn, en de Fransen lezen het alsof

HAIKU
door
[MeToiKos]

In een kring van lang haar en rook
– het centrum een theelichtje
tussen bierblikken – stralen licht
en duisternis elkaars lieve wang

Column

Rook & Vuur & Bloemen...

Toen ze dansend naar de einder keek zag ze rook en vuur en bloemen. De tijd vertraagde zich tot gezwollen druppels duisternis en haar hart hervond weer in zichzelf de eindeloze blijdschap van het dingen-te-benoemen. Kort staarde ze, alsof verward, naar de lichten van de straten. Dan dreef zij weer en werd door het leven zelf verzwolgen. Ooit, dat wist zij nu nog niet, zou zij nooit meer wederkeren. De realiteit zou zich voor haar ogen desintegreren tot een vormeloze brij van grijze smurrie waarin zij zelf nog amper ademen kon. Haar ogen, verwilderd reeds en ook zo mooi en intens angstig, zouden stralen van waanzinnigheid en grenzeloze vreugde. Hoe haar lichaam warm wordt en langzaam gaat tintelen...

Dit alles is nu natuurlijk nog ver weg en ook nog nergens te bespeuren. Herman wandelt vooreerst gewoon voorzichtig door de straten. Hij denkt aan stenen bloemen. Wanneer hem echter plots een licht opgaat, begint hij heel erg snel te rennen.

Het wazige licht van het computerscherm wierp zich flikkerend doorheen de kamer. Een korte flits van kippevel liep in rijen om haar schouders. Haar ogen werden onweerstaanbaar vastgehouden door de helle projectie van de beelden; boorden zich toen dwars door het beton. Nauwelijks durfde zij nog te ademen en ook haar hoofd sloeg weer op hol: zij werd overspoeld door informatie, verdronk in moerassen van molton. Nog nooit had zij geweten wat de mensheid allemaal kon. Nooit had zij geweten waaruit de wereld echt bestond. Haar hele vroegere leven was gebouwd op as en gaten: de misleiding en manipulatie waaruit haar werkelijkheid ontstond...

Ze fluisterde iets over de manipulatie van het verleden en het masker der politici en stortte dood neer op de aarde. Nergens vond men ooggetuigen. Geen mens die haar verstond...

En neen, zij twijfelt niet aan watersnood of aan

economische recessie, zij wijfelt niet om hongerdood of kunstmatige depressie: ze spreekt zachtjes in het tegenlicht en weet de stijging van de olieprijs als compensatieritueel voor een zwakke dollar te doorgronden. De wereld is een ziektekiem in frisse open wonden: de mensen zijn slechts radertjes, of vuile christenhonden...

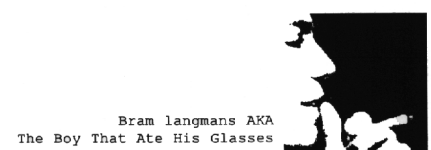
En ja, wanneer ze tenslotte weer de ogen zachtjes opent tekent zich daarin een schouwspel af vol leed en mededogen. De Dood springt dansend op een graf en streelt haar onvermogen. Haar borst is koud en hard en stil en nutteloos voor het zogen...

En ach, zij weet wel: wat maakt het uit dat zij consequent werd belogen? Wie kan het ook iets schelen dat zij systematisch werd bedrogen? De wereld is transparant als suikerglas doch slechts weinigen hebben ogen...

En zo loopt zij nu de wereld af langs rivieren en kanalen. Ze zoekt naar lege pakhuizen en naar de Dood die haar komt halen. Ze heeft genoeg nu van de feiten en de wetenschap, van het graven naar verhalen...

Wanneer ze echter eensklaps weer de moed hervat is ze waanzinnig vastberaden. De wereld is dan wel fucked up; niemand zal haar nog naaien: zij kent immers de geheimen van satellieten en de Verenigde Naties, zij kent de Rothschilds en de Rockefellers, de Duponts en ook de haren...

De weg vóór haar ontvouwt zichzelf: hij wordt omzoomd door schorpioenen en door kraaien...

ALPHA PAPPAPAPPARADIO TANGO

De hype van 2012! Bureaucratie, Wagner & Kraftwerk!

Normaal gezien komt er geen hedendaagse popgroep in De Moeial. Normaal gezien houdt een groep er niet van om vergeleken met het grijze apparaat uit de DDR. Het gaat hier dus over een uitzondering en wat voor één. Natuurlijk zouden we De Moeial niet zijn, moesten we onze witte kont er naar toe haasten om die uitzondering van dichtbij te bestuderen.

Het verhaal begint niet in het begin. Neen, het begint daar nog voor, zo ongeveer de tijd toen Zeus, Isis en Benjamin Van Camp nog aan het kleurenwiezen waren. Zo net voor de oerknal! Anyway, ergens op een Limburgse weide trad een IJslands groepje op dat zich zelf Apparat Organ Quartet als naam mee gaf. Toen wou Chokri nog eens extra hip zijn en The Rapture programmeren die toen nog geen plaat uit hadden in zijn tent, en de slotact van dat jaar was Limp Bizkit.² Nu duwen we even op fast forward >> en komen we ergens medio 2005 terecht. Er kwam een "nieuwe" groep uit de stal van Sigur Ros en toeval of niet, maar dat groepje heette Apparat Organ Quartet. Ik luisterde maar een keer naar hun album en sindsdien was ik verknocht aan hun bieps en blieps. Ondertussen zijn er wat veranderingen doorgebracht; het kwartet is met zijn vijven, maar het overige laat ik hen liever zelf zeggen..

Plaats: klein kamertje in het Ibis hotel in Gent
Aanwezigen: Úlfur Eldjárn, Johann Johannsson, uw ondergetekende

MOEIAL: Hallo heren, de soundcheck verliep lekker, voor de rest alles goed?

Johann Johannsson: Wel een beetje moe. We zijn vandaag om 4.00 uur opgestaan om hier te geraken. We zijn via Schiphol gevlogen en hebben dan een aantal treinen genomen tot hier. Dus hebben we nog geen enkel vrij ogenblik gehad om een beetje te kunnen uitrusten. Maar nu ik zie dat we de bedden kunnen scheiden, is mijn dag al een heel stuk beter.

Ulfur: (kijkt om en knikt) Ja, het ergste is dat we onze instrumenten overal zelf meesleuren. Ach, zo zullen we toch niet het gevoel met de realiteit verliezen.

Iets dat me ook opviel was dat jullie met zes hier incheckten. Een kwartet, hoort dat niet met vier te zijn?

J.J.: Apparat Organ Quartet heeft er sinds een paar jaar een drummer bij. De eerste jaren, evenals op de plaat, is het hoofdzakelijk een drumcomputer geweest, maar we misten de "human touch" van een echte drummer. Ik verzeker je anders wel dat hij drumt als een machine. De relatie tussen mens en machine staat altijd wel een voor een groot stuk centraal bij ons..

Ja, soms lijkt het dat jullie zijn weggeplukt uit de jaren '70, zowel qua kleding als qua instrumenten Was het toen zoveel beter?

J.J.: Ook niet concreet slechter, maar er hangt een zekere romantiek vast aan de jaren zeventig. Je had wel een bepaalde degelijkheid bij instrumenten en een zeer aparte sound, die veel moeilijker terug te vinden is bij de nieuwere apparatuur.

U.E.: Wat de kleding betreft is dat ook om het verschil van on-stage en off-stage duidelijk te maken. Niet dat we ons verkleden als lelijke clowns, onze muziek leent er daar ons ook niet toe. Hoewel Cruise Control een vrij stevig nummer is, blijven we er van overtuigd dat je net en strak moet zijn. Het is de muziek die er gewoon een beetje in verder leeft.

Jullie zijn eerst gekomen bij 12 Tonar (ook nog geholpen heeft met de ontdekking van Sigur Ros. Zijn jullie niet verveeld om die stempel mee te dragen, zeker omdat jullie ook van IJsland zijn? Want volgens mij klinken jullie veel eerder op 'Wagner door instrumenten van Kraftwerk'.

U.E: KORTAF: Ik hou helemaal niet van elfjes en sprookjes. (J.J. Knikt zeer bevestigend, en mompelt 'hippies') Ik vraag me echt af hoe het komt dat iedereen denkt dat er kleine kabouterjes rondlopen in IJsland. Ze zouden hier echt massaal die hippies moeten importeren en hun tonen dat er niets van waar is. De eerste hippie die iets anders dan een tuinkabouter vindt is waarschijnlijk te high van zijn eigen adem.

J.J.: Neen 'Wagner door Kraftwerk' past veel meer bij ons. Zeker omdat we niet willen ontkennen dat we beïnvloed zijn door hen.

Kraftwerk is vrij voor de hand liggend als je naar ons kijkt. Vooral als jij kijkt naar het klankspel tussen de leden. Wagner is volgens mij zeker in de opbouw van onze songs aanwezig. De bombastische elementen zijn feitelijk de opstapeling van verschillende ideeën. Voor de rest stoort het mij ook dat er in IJsland veel andere muziekscènes zijn, die ook nog vrij goed zijn. Zo is er een immense death metal scène, en vroeger waren er een paar goede postpunk-groepjes. Nu kunnen we niet ontkennen dat zowel Sigur Ros als Björk het misschien goed hebben

realiteit overtreft elke fictie."

Waar hebben jullie dat geleerd? Een raam uit elkaar halen en ze dan weer in elkaar steken in een waar recordtempo? Het is een keer iets anders dan een complexe rocksong.

U.E.: Feitelijk heeft iedereen in Apparat nog een baan buiten de groep. Daardoor zijn we multifunctioneel. Maar het is de eerste keer dat ik ramen repareer. Ja, zo heeft deze uitstap nog iets educatief. (steekt zijn sigaret op en probeert nog eens via de venster naar buiten te roken)

gedaan in het buitenland en...

Nu stelt uw ondergetekende voor of ze niets willen drinken. Had ik beter niet gedaan. Ze worden plotsklaps een heel stuk opgewekter. Ik moet van J.J. een bier bestellen dat wat apart smaakt en hij had het hier al eens gedronken -het klonk als een vrouwen naam. Ik denk na en vraag welk kleur het had. Hij antwoordde 'heel mistig wit'. Ik bestel via roomservice een Hoegaarden. Als ik me dan omdraai, zie ik U.E. half door het raam bengelen. Hij heeft de venster voor de helft in zijn handen. Voor wie toen langs de Nederkoeter zou passeren, zou het maar een raar gezicht zijn. J.J. en ik sprinten naar hem toe. We sleuren alles weer binnen. We horen in de gang beweging. Geklop. De deur gaat open. De man geeft de Hoegaarden. Hij kijkt binnen, ziet de twee mannen door het raam staren. Hij merkt niet op dat ze gewoon rustig tegen de ruit duwen om te voorkomen dat ze neervalt. Raar maar waar duurt het geen twee minuten of het venster is door allerlei trukjes terug weer in gestoken. U zegt "spinal tap". Ik zeg "de

J.J.: Spijtig genoeg, ben ik de uitzondering op de regel.³ Het is dat wat we ook tonen met onze albumcover (zie onderste afbeelding). Toen we naar Rusland trokken met de groep, werden we zeer bewust klassenbewust. Dat willen we ook tonen met onze albumcover en de rest van het artwork van het album. Daar staan we telkens op als leden van onze klasse en met ons beroep. We zijn ook overtuigd van het principe een van soort van totale klassensamenwerking. Niets direct communistisch, maar eerder iets van *Global Capital*. Misschien komt de invloed van Wagner dan uiteindelijk wel weer van het feit dat iemand van Apparat ook nog voltiids organist/componist voor een kerk is.

We hebben dat nummer onmiddellijk geschreven toen we terugkwamen van Rusland. We beseffen dat we in verschillende klassen leven. Bovendien is onze liefde voor bureaucratie ook onvoorwaardelijk geworden. Het is onze bindende lijn geworden tussen alle delen van Apparat Organ Quartet.

Bureaucratie lijkt me niet echt iets waar een muziekgroep inspiratie vandaan haalt en zeker niet als ze houden van Wagner. Hoe verzoen je dat met het creatieve element dat een muziekgroep moet hebben?

J.J.: (Hoegaarden al half leeg en op dreef) Nu versta je: alles is nodig om iets te kunnen maken. Het totaalpakket is essentieel. De bureaucratie is gewoon een staaltje van geperfectioneerde techniek, niet enkel dat van Rusland, maar gewoon bureaucratie is evenzeer romantiek voor ons als aristocratie, waar we ook uitgesproken fans van zijn. Het is de combinatie van de techniek met een menselijk gevoel. Hier is bureaucratie het element van techniek en de aristocratie het element van menselijk kunnen. Aristocratie is per definitie een verzinsel van menselijk kunnen.

E.U. (eveneens op dreef): Ja, het is de constante wisselwerking tussen het ene en het andere. Het zijn de uitersten die elkaar in gang steken en zo zorgen voor wisselwerking.

These en anti-these. Dat is pure Hegel.

J.J. (veert recht) JA! Dat is het ook. We zijn nu op tour en bezig met een paar songs. Een tekst zou zijn: THESE – ANTI THESE -SYNTHESE. (Ulfur piept er wat geluidjes bij). Feitelijk gezien hebben we dit nog tegen niemand verteld, dus het is ons "groot" geheim.

Tot slot: Jullie debuut is bij PIAS/SKELT nu feitelijk pas net uit, maar de meeste songs dateren toch al van vijf jaar geleden. Komt er nog een nieuwe plaat met dat Hegeliaans nummer uit?

J.J. Ja, het probleem is dat we allemaal boordevol ideeën zitten en soms zo dicht bij onze muziek betrokken zijn dat het moeilijk is om iets op te nemen waar we volledig tevreden mee zijn. Maar dan zitten we met het probleem dat we niemand echt onze muziek toevertrouwen.

Toen ik iets na negen in de Vooruit toekwam bij het festival Homo Futuris⁴, zag ik de Gentse hipcats weer mooi op een rijtje staan en verdrinken in hun eigen hip-zijn. Dan stond daar een man die er zo grijs en saai uitzag alsof hij het hoofdpersonage kon zijn uit 1984 van Orwell. Hij symboliseerde feitelijk wat AOQ was; de grijze muis, maar zichzelf tussen een hele hoop hipsters zonder diepgang. Grijs is niet langer de mix tussen zwart en wit, maar een heel brede waaier van schakering en tinten.

Met Zwitserse precisie begonnen ze om 22.00 uur. Ze leidde dans, het coole Gentse publiek reageerde in het begin wat onwennig. Verbouwereerd stonden ze te staren naar een groep die honderd procent van zichzelf gaf en op het ene moment klonk als Italiaanse horrorfilm en op het andere moment als hardcore punkgroep. Het zijn de contradicties die de live groep zo interessant maken. Je krijgt no-nonsense electro met veel fantasie. Zo worden ze soms al punkerig omschreven, maar dat is enkel omdat ze terugkeren naar een bepaalde basis en vandaar hun eigen muzikale escapades laten vertrekken. Ze klinken het ene moment als glamrock en dan plots als avant-garde. Ze laten je als concertganger achter met een groot vraagteken naar wat je bent gaan kijken. Zonder dat je daarover zorgen hoeft te maken, want je weet dat het goed was. Je zou het nog maar enkel doen van gimmicks die echt doen denken "do the robot". Ze laten je ook niet met dat koude gevoel achter dat het merendeel van electronica-groepjes wel doet.

Het Gary Glitter-lijntje dat gecombineerd wordt met de stereolab- sound in "Stereo Rock'n'Roll" sluit deze avond af en ik zie naast mij een groot aantal mensen het teken maken en ik wist dat het goed was.

Piet Van de Velde

www.myspace.com/apparatorganquartet
Uit bij PIAS/Skelt

¹ Elchardus had gewoon met elf slagen te spelen, harten was troef.

² Uw ondergetekende was bij natuurlijk bij The Rapture te vinden, laat daar geen misverstand over bestaan! Dat was op dat moment zeker en vast geen foute keuze.

³ Hij komt solo binnenkort terug naar België. Volgens kenners (de man die Apparat boekte voor de Vooruit) is het "zo schoon dat je er van moet blijven", een reden te meer om het eens uit te checken.

⁴ Festival van UNESCO-centrum Vlaanderen De Mens In De Toekomst

Onbeantwoorde Vragen

Meet Building 7

W e hebben allemaal reeds gehoord van de wilde samenzwerings- en complottheorieën die omtrent de aanslagen van 11 september de ronde doen. Stuk voor stuk maken zij op ons een volslagen groteske indruk. Als we deze verhalen moeten geloven, zouden organisaties binnen de overheid van de V.S. het risico hebben genomen om de bewuste aanslagen zelf te ensceneren. Zij zouden, met medeweten van de Bush administratie, zélf nagenoeg 3000 mensen om het leven hebben gebracht. “Neen,” zegt elk greintje gezond verstand dat in ons werkzaam is. Het complot zou te alomvattend moeten zijn, te boosaardig en irrationeel, om alle facetten van de aanslagen die tot ons zijn gekomen, te hebben kunnen manipuleren. We hebben allemaal tenslotte kunnen zien hoe zich twee vliegtuigen in de torens hebben geboord. We hebben allemaal de terreur gevoeld, de chaos en de paniek. Het is alsof wij er allemaal zelf bij waren, alsof we het allemaal met onze eigen ogen gezien hebben.

Bovendien zijn wij niet geïnteresseerd in de vragen die de complottheoretici zich stellen. Zij mogen gerust gelijk hebben. Het gaat ons niet om de aanslagen *an sich*, maar om de manier waarop de gebeurtenis werd opgeblazen tot een historische mijlpaal, en hoe zij vervolgens legitimiteit verleent aan een zogenaamde War On Terror. En wat dan nog als agentschappen uit de overheid zelf hun burgers zouden hebben vermoord? Zij sturen sowieso hun manschappen onder valse voorwendsels naar gebieden om ze daar te laten sterven voor hun vaderland. We weten al dat zij leugenaars en moordenaars zijn. Wat voegen die samenzweringstheorieën daar nu helemaal aan toe?

Voor de sport ben ik mij een tijd geleden met de hele zaak gaan bezighouden. Ik heb videodocumentaires bekeken, verslagen gelezen, naar nieuwsuitzendingen gekeken van vijf jaar geleden, geluidsbanden van de New Yorkse brandweer beluisterd en wat nog. Hoe sceptisch ik aanvankelijk ook was ingesteld, het duurde niet lang vooraleer ik geschokt werd door de onvolledigheid van de berichtgevingen die ons hadden bereikt. Nieuwsuitzendingen van de NBC, CBS en FOX news die ik nooit eerder had gezien. Nu kan u zeggen wat u wilt, maar indien de burgers van de V.S. zelf al slecht waren ingelicht, dan weten wij Europeanen mogelijk nog veel minder. Een hele hoop werkelijk cruciale informatie is er gewoon niet doorgekomen terwijl die daarginds doodleuk op televisie te volgen was. Zo leerde ik dat er op 11 september 2001 in New York niet twee, maar drie torens zijn ingestort ten gevolge van de aanslagen. U leest het goed. De instorting van het derde gebouw, een zeventenveertig verdiepingen tellende wolkenkrabber, is door verschillende nieuwsuitzendingen gerapporteerd en op film vastgelegd. Deze bevond zich op een straatafstand verwijderd van de WTC Plaza. De instorting van de beruchte *Building nr 7* (WTC 7) is zelfs door de Amerikaanse overheden becommentarieerd. Niet alleen had men de complete ineenstorting van dit gebouw fijntjes opgemerkt (!), bovendien heeft het aanleiding gegeven tot een hele polemiek. Het was immers onverklaarbaar hoe dit gebouw, tengevolge van brand op slechts twee verdiepingen en een door brokstukken beschadigde gevel, loodrecht en welhaast symmetrisch op zijn eigen voetstuk kon zijn ingestort. U moet rekenen, *building nr 7* was door geen enkel vliegtuig geraakt en volgens FEMA (Federal Emergency Management Administration) en later de *9/11 commission* waren het precies de vliegtuiginslagen die, in samenspel met de kerosinebranden, verantwoordelijk waren voor het instorten van de Twin Towers. Waarom is dan, ondanks de manifeste afwezigheid van deze twee factoren, dit derde gebouw als een kaartenhuis in elkaar gezakt? Zelfs het FEMA rapport had daarop geen antwoorden. (FEMA, 2002, hoofdstuk 5) Ook is de discrepantie tussen de instorting van de WTC's en *building nr 7* uiterst raadselachtig. WTC 1 kwam omlaag rond 9:59 AM en WTC 2 kort daarna om 10:28 AM. Op dezelfde dag zakt *Building nr 7* plotseling in elkaar om 5:20 PM. Dat is een marge van bijna 7 uur. Ik raad de lezer(es) aan enkele beelden te bekijken op

volgende site: <http://911research.wtc7.net/talks/wtc/videos.html>

Waarom is dit verhaal niet buiten Amerika in de media gebracht? Heeft dit geen nieuwswaarde? Blijkbaar was het voor ons niet belangrijk dat wij hiervan op de hoogte werden gebracht. Vanuit de overheid in de V.S. werd geen ernstige poging ondernomen om een plausibel mechanisme voor te stellen, een theorie die deze instorting enigszins inzichtelijk zou kunnen maken. Men was als het ware gestopt met zoeken, terwijl het voor

veiligheidsredenen toch uiterst interessant zou zijn om te weten ten gevolge van welke tekortkomingen een gebouw ter aarde zakt. Was het een constructiefout, een architecturale blunder? Het maakte allemaal weinig uit, want afschoon er geen fundamentele verklaring bedacht werd, was het toch overduidelijk dat alles in de richting wees van de aanslagen op de WTC torens. (NIST zou veel later en in doodse stilte met verklaringen aan de dag gekomen, waarover later meer.) Wie maakt zich bovendien druk om een gebouw dat instort, wanneer men iedereen er tijdig uit heeft kunnen evacueren? We mogen niet vergeten dat er aan de overkant van de straat iets veel spectaculairder gebeurd was. Algauw stopte men ook met het publiekelijk ondervragen van deze kwestie en ging men over tot het manische herhalen van steeds dezelfde videobeelden: vliegtuigen die in de torens vliegen, gevolgd door foto's van Bin Laden.

Voor het vervolg van dit artikel is het van groot belang dat u de bovenvermelde website zou hebben bezocht. Pas dan zal u mij kunnen volgen wanneer ik zag dat nr 7 bijna symmetrisch en op zijn eigen voetstuk is neergezakt. Ook de snelheid waarmee het dak de grond bereikt is buitengewoon. Professor Steven E. Jones, fysicus aan de Brigham Young University, heeft met zijn studenten en aan de hand van het beschikbare beeldmateriaal, getracht te meten in hoeveel seconden het gebouw volledig instortte. (hij spreekt hierover in zijn artikel dat verder ter sprake zal komen.) De metingen schommelen rond 6.5 seconden, wat erop neerkomt dat het gebouw er een halve seconde langer over heeft gedaan om neer te vallen, gemeten vanaf het dak, dan wanneer men van op de zelfde hoogte een steen zou loslaten en de tijdsduur daarvan zou opmeten. Die komt immers neer op ongeveer 5.59 seconden. Wat aanvankelijk een groteske fantasie was, bleek plots een mogelijkheid te worden die ernstig moest worden overwogen. Namelijk dat nr 7 door vooraf geplande explosieven werd neergehaald, een standaardtechniek die bekendstaat onder de term *controlled demolition*. Opdat het gebouw zo omlaag zou komen, zonder ook maar ergens te kantelen, moesten in de kern van nr 7 vijftientwintig stalen kolommen bijna simultaan worden vernield, plus een deel van de achtentwintig stalen kolommen die zich in de gevels bevonden. Vooral de centrale kolommen zijn van belang, omdat zij als het ware de ruggengraat van het bouwsel uitmaken. Bij aardbevingen gebeurt het dat buildings het

begeven, maar dan valt de hele structuur doorgaans omver. Bij *controlled demolition* gaat het erom een gebouw met de grond gelijk te maken, op zodanige wijze dat hij zo weinig mogelijk omringende schade veroorzaakt. Let, bij het bekijken van de video, op het middelpunt van het dak, vlak voordat alles neerkomt. Het eerste wat u ziet is hoe het dak dalvormig wordt, er ontstaat een neerwaartse deuk in. Gelijktijdig begint de building aan zijn val, loodrecht omlaag. Ik moet u niet vertellen dat de centrale kolommen, net als eender welke andere stalen kolom,

vuurbestand is. Anders zouden alle buildings instorten wanneer zij vuur vatten. Je moet geen ingenieur zijn om dit te weten. De brandweer die in building nr 7 aan het werk was, kreeg echter het bevel om te evacueren. Kort daarop stort de ganse boel in.

Om te beginnen past Steven E. Jones niet in het plaatje van de paranoïde complotdenker. Daarvoor zet hij net iets te veel op het spel. Toen hij recentelijk bekendmaakte dat hij in de labo's van de Brigham Young University met onderzoek bezig was naar de componenten van staalsamples die van Ground Zero afkomstig waren, werd hij terstond ontslagen. (deseretnews.com) En dat terwijl hij daar doceerde sinds 1985. Reeds daarvoor had Jones moeilijkheden ondervonden toen hij op de website van BYU een artikel had geplaatst waarin hij zijn explosieven-theorie voorstelde als een hypothese die wetenschappelijk kon worden onderzocht. Hij werd al gauw verzocht zijn artikel van de desbetreffende site te verwijderen. Reeds daarin bleek dat hij niet alleen vraagtekens plaatste bij de instorting van nr 7, maar ook bij die van de Twin Towers. De anomalieën die hij met betrekking tot nr 7 had vastgesteld, schenen consequenties in zich te dragen voor wat er die hele 11 september gebeurd was. Hoe was het immers mogelijk dat de Twin towers überhaupt waren ingestort, en dan nog wel op zo'n elegante manier: symmetrisch en loodrecht omlaag? Zijn artikel "*Why Indeed Did the WTC Buildings Completely Collapse?*", begint met de volgende vaststelling: "*We start with the fact that large quantities of molten metal were observed in basement areas under rubble piles of all three buildings: the Twin Towers and WTC7.*" Dit gegeven is goed gedocumenteerd en het artikel geeft alle referenties. U kan het hier downloaden

<http://worldtradecentertruth.com/volume/200609/WhyIndeedDidTheWorldTradeCenterBuildingsCompletelyCollapse.pdf> (Indien u daar om één of andere reden niet in slaagt, dan neemt u met mij contact op gzamoram@vub.ac.be want ik heb het op computer staan.) Verder lezen we: "*falling buildings (absent incendiaries such as thermite) have insufficient directed energy to result in melting of large quantities of metal; any particles of molten metal somehow formed during*

collapse will not coalesce into molten pools of metal! The government reports admit that the building fires were insufficient to melt steel beams — then where did the molten metal pools come from? Metals expert Dr. Frank Gayle (working with NIST) stated: Your gut reaction would be the jet fuel is what made the fire so very intense, a lot of people figured that's what melted the steel. Indeed it did not, the steel did not melt. (Field, 2005; emphasis added.) And in an a fact sheet released in August, 2006, NIST states: "In no instance did NIST report that steel in the WTC towers melted due to the fires." http://wtc.nist.gov/pubs/factsheets/faqs_8_2006.htm None of the official reports tackles the mystery of the molten metal pools. Yet this is clearly a significant clue to what caused the Towers and WTC 7 to collapse. So an analysis of the composition of the previously-molten metal is required by a qualified scientific panel."

We zitten hier dus met een ernstig probleem. Elke verklaring die een verband zal zoeken tussen de kerosinebranden en het gesmolten metaal, zal noodzakelijk tekortschieten, aangezien dit gesmolten metaal ook onder het puin van Building 7 lag. De NIST (National Institute for standards and Technology) en FEMA weten dit, en dat is waarom zij zich haasten te verklaren dat een kerosinebrand geen staal kan doen smelten. Daar waar FEMA en NIST dit verschijnsel ter sprake brengen, maar duidelijk geen zin hebben om werkelijk te weten te komen hoe het daar terecht komt, daar is het verslag van Protec Services mogelijk nog waanzinniger. Zij ontkennen het gewoon. (lees hun rapport op Implosionworld.com) Wie of wat is Protec? "*Protec is one of the world's most knowledgeable independent authorities on explosive demolition, having performed engineering studies, structure analysis, vibration/air overpressure monitoring and photographic services on well over 1,000 structure blasting events in more than 30 countries. These include the current world record-holders for largest, tallest and most buildings demolished with explosives. Protec regularly documents the work of more than 20 explosives contractors who perform structure blasting as a primary source of revenue (including extensive experience with every American company) as well as dozens more who blast structures in a part-time capacity.*" (implosionworld.com) Hun rapport had als expliciete doelstelling de explosieven-theorie uit de wereld te helpen. Ik raad iedereen aan dit rapport te lezen en het te vergelijken met het artikel van Steven E. Jones. U zal merken dat er geen twintig mogelijkheden zijn. Eén van beide partijen vertelt onzin. Als u dan toch bezig bent, kan u eveneens het verslag van Popular Mechanics lezen. "*Debunking the 9/11 Myths*", waarvoor 300 experts op allerhande gebieden werden geraadpleegd. (http://www.popularmechanics.com/technology/military_law/1227842.html?page=1). Hier ontbreekt zelfs elke vermelding van het feit dat er gesmolten metaal onder het puin van de drie torens werd gevonden.

Waarom is dit van zo groot belang? Ik vermeldde reeds dat Steven E. Jones bezig was met het onderzoeken van samples afkomstig uit het WTC puin, althans totdat hij werd ontslagen. Wat zocht hij in deze samples? Het gaat om brokstukjes gesmolten metaal en datgene waarnaar hij op zoek was, is thermite. "*Thermite is a mixture of iron oxide and aluminium powder. The end products of the thermite reaction are aluminium oxide and molten iron. So the thermite reaction generates molten iron directly, and is hot enough to melt and even evaporate steel which it contacts while reacting.*" (Jones, 2006) Ofschoon zijn onderzoek nog niet helemaal rond was, heeft hij zich reeds uitgelaten over voorlopige resultaten. Zie onder andere het video-interview "*Prof. Steven Jones - Scholars For 9/11 Truth*" dat op het net te bekijken valt, evenals het "*American scholar Symposium*" met Alex Jones, alwaar Steven E. Jones als eerste spreker optreedt. Wat hij daar vertelt is eenvoudig. Hij heeft *thermate* gevonden, wat een uprade is van de klassieke thermite. Nu zou het interessant geweest zijn indien hij zijn onderzoek aan de BYU had mogen afronden, maar de rest van het verhaal kent u.

Gabriël Zamora Moreno

Men Sana in Corpore Sano (vervolg van p.1)

Interview met Paul De Knop, Decaan LK

Ben ik nu zo geil van die private samenwerking? Neen en ja. Neen, omdat: moest je het allemaal zelf doen, dan moest ik er al dat werk niet in steken. In Gent en Leuven zijn die infrastructures aanwezig maar zijn die daar allemaal betaald door de universiteit, en die waren heel kwaad dat ik dat gezegd heb. Maar dat is ook later het geval, want als je afgestudeerd bent, zal je altijd met geldproblemen geconfronteerd worden. En wij tonen en leren onze studenten dat, zonder onze ziel te verkopen. En als je die 199 euro niet wil betalen, dan kan je nog altijd naar de sportdienst gaan voor een kaart van 15 euro per jaar. En dan heb je ook je sportprogramma. Dus we hebben er niets afgedaan; we hebben er alleen iets supplementair bijgedaan. En voor dat supplementaire moet je iets meer betalen. Sportopolis zegt dat iedereen welkom is. Dat geeft heel veel mensen onder elkaar, zoals migranten, werknemers, EU-ambtenaren. Sommige mensen hebben daar problemen mee. Maar goed, die publiek-private samenwerking geeft ons mogelijkheden die we anders niet zouden hebben. We hebben ook een atletiekpiste ik tijdens de weekends en vakanties ook wil laten gebruiken. En wat missen we hier? Overnachtingsmogelijkheden. Als de Raad van Bestuur mij volgt, komt er een hotel. Met gewone en luxe kamers. Het zal 6.500.000 euro kosten en de VUB dekt daar 450.000 euro van. Heel die investering wordt na x-aantal jaren eigendom van de VUB. Na 50 jaar worden de sportcentra eigendom van de VUB.

De grote vraag: het hek! Veel studenten vinden het erg schrikwekkend om plots zo'n hek te zien staan op hun 'vrije' universiteit.

Ik kan dit begrijpen, en ik heb dat ook gezegd aan de studenten. Er is altijd een reglement geweest dat wie de atletiekpiste gebruikte, een sportkaart moest hebben. Ten tweede: we organiseren nog altijd sessies onder begeleiding. Die atletiekpiste kostte heel veel geld en wordt

dus door die grote omheining beschermd. Als je dat zou openlaten, komen mensen hier met de fiets of brommer rijden. In de zomer doen ze barbecues hier. De honden laten ze hier uit. Door het hek hadden buurtbewoners zelfs een petitie ondertekend met de melding dat de parkfunctie verdwijnt. Ik heb uren in het gemeentehuis moeten wachten. Jammaar, wij zijn geen park voor Elsene en Etterbeek. Dat oud terrein werd kapot gespeeld. Je moet begrijpen als daar een investering is van ettelijke miljoenen. Als de Raad van Bestuur zegt dat het toch open moet blijven, dan kunnen we wel een softwaresysteem voorzien dat je met je pas binnenkunt. Maar dan moet ik daar wel in return het geld voor krijgen. Hoe kan ik anders drie miljoen wegwerken?

We hebben hier ook een zwembad, maar van de VUB mag dat niets kosten. Ik kan mijn deficit niet verminderen, want anders gaan de mensen naar Elsene. En daar is het de gemeente die dat bijlegt. De VUB wil niet bijleggen. Ik word daar

gebonden he! De normen komen van buitenaf. En die zeggen dat ik daar meer personeel moet zetten. Maar dat kost geld. Ik heb het cru gesteld op de Raad van Bestuur. Maar wat wil je dan? Wilt je dat het rendeert? Dan maken we er een forellenkwekerij van. Voor de sport kunt je dat niet laten renderen.

De geruchten gaan dat het 50 euro zal kosten voor studenten en personeel en 100 euro voor anderen, kan u dat bevestigen of ontcrachten? Dhr De Knop kon ons niet meteen van die informatie voorzien, maar hij was zo vriendelijk om onmiddellijk een telefoontje voor ons te plegen:

Prijzen voor atletiekpiste:

Studenten

Sportkaart: 14.30 euro om tussen 12 en 14 en tussen 15 tot 17 uur gratis te lopen.

Joggerskaart: 50 euro: alle dagen om het even wanneer kan je erop.

Niet verbonden aan VUB

15 euro per uur voor afhuring.

150 Euro voor ganse dag.

Het is een welles - nietes spelletje, maar volgens veel mensen waar we mee gepraat hebben was de atletiekpiste best wel in orde?

Dan moet u mij eens uitleggen waarom wij naar andere pistes moesten gaan om de examens af te leggen? Die piste was in erbarmelijke staat!

Wij vormen hier studenten die gaan werken op de gezondheidssector. Dan heb ik toch die infrastructuur nodig?

Kan je garanderen dat sport toegankelijk blijft voor arme studenten?

Ik kan maar een ding garanderen: dat ik ga sterven. Ik ga er alles voor doen om studenten laten sporten. Maar dat hangt niet alleen van mij af natuurlijk.

Ik zou een sociaal beleid voeren. Iedereen betaalt die 197 euro voor de fitness, en wie dat niet kan die passeert hier langs de kassa. En wij als sociale sector passen dat bij.

Wij wensen u veel succes! Bedankt voor het interview!

Rob Werkers en Matthias Vanheerentals

Ideologiekritiek: Brandend Asfalt & Maneschijn

Er is jammer genoeg geen plaats meer voor wat voorafging. Voor de hardcore-nieuwsgierigen onder jullie: kijk op www.freewebs.com/branlangmans. Voor de anderen: een volgende keer dan maar...

John Earl Grey wandelde nu reeds geruime tijd op zijn eentje door de onnoemlijk grote wouden die zijn feesttafel omringden. Hij genoot daarbij van de aanblik der begroeide bergen en de geur van hars en bloemenwei. Toen de weg echter opnieuw een scherpe bocht maakte stond hij oog in oog met een nieuwe creatuur die zijn solitaire weg versperde. De figuur leek echter in diep gepeins verzonken en staarde dwars doorheen de ruimte. Toen John voorzichtig kuchte sloeg hij plots de ogen op: "Ach zie! Wie had dat nu nog gedacht! Herinnert gij nog die keer toen gij kwam schuilen in de nacht die in mijn grot is omdat de zon u brandend stak? Herinnert gij u de woorden die ik toen profetisch sprak? Gij waart toen ijdel en overmoedig en op zoek ook naar geluk. Gij ging leven tussen de mensen en ik sloeg reeds toen uw dromen stuk. Maar gij wilde natuurlijk niet echt luisteren en had al snel van mij genoeg. Ik zie dat gij nu wijzer bent, want ge komt vanzelf naar mij terug."

Bij deze woorden stond de man op en sloeg het stof vanuit zijn kleren. Uit de hemel daalde zacht een arend neder die een slang droeg in haar mond. Hij nestelde zich op de schouder van de man en streelde eventjes diens wang om vervolgens weer

op te vliegen naar het duister van de nieuwe middaglucht. In zijn spoor vielen enkele veren. Vervolgens sprak de man: "Ach John, ik ken uw lotgevallen en uw proeven, ik ken uw hoop en ook de groeven van uw wanhoop en uw angst, ik leefde zelf ooit het leven dat u bijna had ontmand. Maar ik zie dat gij nu terugkeert en weer komt tot uw verstand: de zon die hebt gij doodgedaan en de wereld hebt gij in uw hand, gij hebt uzelve hervonden en nu wenst gij moord en brand en ook een nieuwe wereld wenst gij u, maar zijn de mensen daar volgens u wel tegen bestand? Gij verkiest een oorlog boven verbanning uit uw land, maar weet gij wel heel zeker dat dat beter is, en niet alleen plezant? Ik begrijp wel uwe wensen, maar voor mij zijn ze aftands."

John werd door deze woorden lichtjes uit het veld geslagen. Hij herinnerde zich vaag deze zonderlinge persoon die reeds eerder zijn pad gekruist had, maar zoals ook toen reeds bracht hij hem danig in de war. "Ach heer, wat bedoelt gij toch met uwe woorden, want gij spreekt weeral in raadsels en wikkelt uw woorden in verband; ik wil u wel begrijpen, maar gij houdt precies iets achter hand. Wijs en sluw bent gij, zoals uw dieren, en bij u ben ik een plant die nood heeft aan nieuw voedsel, maar ik weet niet wat nu

sterker is: uw brood of mijnen tand."

Bij deze woorden lachte Zarathustra, en hij sprak: "Ach John, kom nu toch, zijt gij een mietje of een man? Gij bent toch ook een mens: dan is er niets wat gij niet kunt van al de dingen die ik kan. Gij hebt nog nood aan zelfvertrouwen en ook standvastigheid van verstand, maar ik bezweer u: gij zijt sterker nog dan menig andere man."

John voelde zijn ego door deze woorden natuurlijk enigszins gestreeld worden en leefde dan ook weer helemaal op. Hij staarde enige korte ogenblikken de ruimte in en keerde zich toen weer tot Zarathustra met de volgende gevleugelde woorden: "Ach, gij komt voor mij nu als geroepen, ook al hoorde ik u vooreerst niet. Wij samen kunnen slopen wat zich standvastig overeind hield, wij samen kunnen scheppen uit een sprankel van het niets; ik voel dat gij bij mij hoort, en verder voel ik niets!" Zarathustra werd bij deze woorden echter lichtjes ongemakkelijk en sprak: "Maar John, hebt gij dan niet geleerd van Monkie hoe wij allen eenzaam zijn? Ik weet: wij vechten samen, maar in ons hart zijn wij alleen. Gij moogt mij niet vereren, want in u is twee te veel. Gij schittert als vaneigens: op u zelf bent gij al heel."

John voelde dat Zarathustra wijze woorden sprak, en dat was hij niet gewoon. Hij was er dan ook vast van overtuigd dat hij hier een zielebroeder had ontmoet waarvan hij veel kon leren: de vermoedens viel dan ook van hem af als een schurftig slangenveld dat plots besloten had een zelfstandig leven uit te bouwen, en ook de loodzware last van de zonnemoord kon hem nu niet langer deren. Hij sprak dan ook vol goede moed: "Ach vriend, ik begrijp best waarom het lot ons beiden nu pas echt verenigt. Toch zijn wij voor elkaar voorbestemd: alleen zijn wij, en velen. Gij weet vanzelfsprekend wel dat ik een feestmaal toebereid dat ik met iedereen wil delen. Doch zonder u zou het er winter zijn, en zouden wij ons 'dra alweer vervelen. Zet dus alsjeblieft uw kluisenaarschap heel even maar op zij en schuif ook aan mijn tafel aan, want niemand hoort daar beter thuis dan jij. Wij vieren er immers de geboorte van de nieuwe wereld waarin elkeen leeft als wij: wij samen kunnen de wereld aan; de wereld, dat zijn ik en jij. Verpoos nog even in je eenzaamheid, dat is ook mij zeer welgelegen, maar kom daarna naar onze feesttafel toe, want daar staat een erestoel voor jou."

En John liep weer op de einder toe...

(Wordt vervolgd)

Bram Langmans & Rob Werkers

THE QUIET WAR I

Over De Structuren Van De Macht

Beste ende zeer wel gewaardeerde lezer(es). Ik ben het kotsbeu om steeds maar rekening te moeten houden met zaken als 'de publieke opinie' en 'de algemeen aanvaarde kennis' wanneer ik bijvoorbeeld voor uw geliefde studentenblad maar weer eens een artikel schrijf. Wat ik in een artikel neerschrijf berust steeds op uitgebreide research en wordt door mijzelf beschouwd als de oprechte en getrouwe neerslag van mijn persoonlijke studie. Dat ik daarbij op allerlei zaken stuit die niet echt blijken te passen in het plaatje dat 'de publieke opinie' en 'de algemeen aanvaarde kennis' ons zo graag voorspiegelen, kan mij dan ook moeilijk kwalijk worden genomen: I am just your messenger out this strange world that's known as fact.

Dit gezegd zijnde heb ik de eer u de geboorte van een nieuwe rubriek in uw eigenste Moeial mede te delen! Dit is namelijk het eerste artikel in de serie 'The Quiet War' die u vanaf nu in elke Moeial een alternatief perspectief op de geschiedenis van onze Westerse wereld zal bieden. Om te voorkomen dat ik steeds weer dezelfde vragen moet beantwoorden heb ik er echter voor gekozen om deze eerste aflevering van deze reeks te wijden aan de meer theoretische kant van de zaak: Hoe is het mogelijk dat ongeveer alles wat je dacht te weten foutief kan blijken te zijn? Hoe is het mogelijk dat je je hele leven lang systematisch werd belogen door geschiedenisleerkrachten zonder dat deze zich daar ook zelfs maar een beetje bewust van schenen te zijn? Hoe is het mogelijk dat je door de massamedia systematisch wordt gemanipuleerd en gebrainwasht zonder dat je daar zelf ook maar enigszins van bewust schijnt te zijn? Zo vallen er nog heel wat meer vragen te stellen. Om deze correct te kunnen beantwoorden moeten we eerst en vooral eens een kijkje nemen naar het thema van dit artikel, namelijk: de structuren van de macht.

Het eerste wat we daarbij in het achterhoofd moeten houden is dat macht - in tegenstelling tot wat wel eens gedacht wordt - niet iets is dat vanuit één richting komt. Macht is namelijk een organisch gegeven dat voor de mens onontkoombaar is en dus ook helemaal niet als negatief beschouwd hoeft te worden. Toch gaan de meeste hedendaagse 'bevrijdingsbewegingen' uit van de idee dat macht iets kwaadaardigs is dat vermeden en ontbonden dient te worden. Ironisch genoeg is het gevolg van deze manier van denken een gehele institutionalisering van de structuren van de macht: teneinde de gevreesde macht in toom te houden wordt er een soort van 'supermacht' opgebouwd, die vervolgens in de praktijk de enige 'machthebber' wordt. Vanaf dat moment denkt de wereld dan ook in termen van 'machthebbers' en 'onderdrukten', en wordt macht gezien als een soort van éénrichtingsverkeer. Het zou ons hier te ver leiden om in te gaan op dit proces van staatsvorming dat zich doorheen de voorbije eeuwen aan ons geliefde Europa heeft opgedrongen, maar laat het duidelijk zijn dat het dus geen toeval is dat onze hedendaagse 'bevrijdingsbewegingen' spreken in de nogal onbeholpen terminologie die hun zo eigen is.

Daartegenover wil ik hier graag de visie op macht stellen die in het Griekenland van zo'n goeie 2500 jaar geleden gebruikelijk was: de agonistische visie van de werkelijkheid. Daarin wordt er vanuit gegaan dat de gehele wereld bestaat uit tegenstrijdige krachten. Op een bepaalde manier valt hier dus een zekere parallel te trekken met het denken van Thomas Hobbes over de 'natuurtoestand' waarin iedereen in oorlog is met iedereen. Het verfrissende aan de Griekse denkwijze is echter dat daarin juist dit spel van tegenstrijdige krachten wordt beschouwd als de enige garantie voor een harmonieuze en rechtvaardige wereld en samenleving, terwijl Hobbes dit vrije spel van tegenstrijdige krachten juist door het installeren van een soort van supermacht onmogelijk wil maken teneinde veiligheid en zekerheid voor alle burgers te bekomen. Wat ons natuurlijk weer naar de idee van macht als een soort van éénrichtingsverkeer leidt. Laten we dus maar beter eens de andere denkpiste bekijken: volgens de oude Grieken heeft elkeen - natuurlijk meer of minder - deel aan de macht. Dat impliceert niet dat er geen ongelijkheden zouden bestaan tussen de mensen,

maar wijst juist op de historische en culturele contingentie van deze machtsongelijkheid. Op die manier wordt duidelijk dat de structuren van de macht niet als vanzelfsprekend kunnen gezien worden, maar juist steeds de uitkomst zijn van een bepaalde historische en/of culturele ontwikkeling: de huidige machtsconstellatie is dan het gevolg van bepaalde historische en/of culturele gebeurtenissen, veroorzaakt door personen. De enige mogelijkheid om die machtsconstellatie te veranderen ligt dan ook bij de mensen zelf. Daarmee komen we dan ook bij wat volgens mij het cruciale punt is in deze agonistische manier van denken: dat er machtsongelijkheid bestaat wordt niet als onrechtvaardig beschouwd, wat echter wel als onrechtvaardig wordt ervaren is het onmogelijk maken van het veranderen van deze machtsongelijkheid. Dat er dus bepaalde mensen een zeker overwicht hebben over andere mensen is op zich niet onrechtvaardig, zolang de mensen die in een ondergeschikte positie staan over de mogelijkheid blijven beschikken deze machtsconstellatie in hun eigen voordeel om te draaien. Om deze visie echter naar juiste waarde te kunnen schatten moet ik even dieper ingaan op enkele kennistheoretische kwesties.

Slechts weinig mensen staan wel eens stil bij de verregaande invloed die op ons wordt uitgeoefend door de namen die wij aan de dingen plachten toe te schrijven. Toch bepaalt het benoemen der dingen voor een groot deel de perceptie van de wereld. Dat betekent dat we ons een gemeenschap kunnen indenken van bijvoorbeeld slechts twee mensen die nog niet over taal beschikken. Ik ga hier voorbij aan de consequenties die hier uit voortvloeien voor de structuren der perceptie van onze twee denkbeeldige proefkonijnen. Waar het mij om te doen is is namelijk het volgende: stel dat elk van deze personen op een gegeven moment een zelfde voorwerp benoemt. Zo wijst persoon A bijvoorbeeld naar een rotsblok en zegt daarbij 'Grump'. Persoon B schudt daarbij echter heftig het hoofd en zegt 'Sprutsch'. Teneinde echter een werkbare taal te ontwikkelen zullen deze personen tot een onderlinge overeenkomst moeten komen. Stel dat daarbij de beslissing valt dat men een rotsblok vanaf nu benoemt met het taaltteken 'Grump'. Dat betekent dat persoon A een duidelijk overwicht ten opzichte van persoon B heeft verworven: het is namelijk zijn of haar naamgeving die vanaf nu zal verder werken in de perceptiestructuren van de gemeenschap die gebruik maakt van de taal die deze beide personen hebben uitgewerkt.

Natuurlijk is dit een erg simplistische weergave van het ontstaan van een taal en wordt hier stiekem voorbijgegaan aan een hoop cruciale problemen van de taal filosofie. Wat ik echter wil duidelijk maken is dat machtsongelijkheid reeds voorkomt op het niveau van het benoemen der dingen. Hoewel het begrip 'machtsongelijkheid' voor ons een duidelijk negatieve connotatie met zich meedraagt, is het duidelijk dat machtsongelijkheid organisch tot stand komt zodra twee mensen bijvoorbeeld met elkaar in gesprek verzeeld raken, en dus duidelijk onontkoombaar is voor het mensengeslacht. Wat de Grieken ons eigenlijk zeggen is dat deze machtsongelijkheid op zich niet als problematisch moet beschouwd worden, maar dat het mogelijk moet blijven bepaalde dingen

bijvoorbeeld nieuwe namen te geven. De rol van de staat bestaat er dan niet in om een soort van woordenboek te schrijven waarin alle eventuele onenigheid over bepaalde naamgevingen onmogelijk wordt gemaakt - wat strikt genomen wel de functie is van onze moderne staat -, maar dat ze er juist over moet waken dat ook geen enkele van de burgers zo een woordenboek kan schrijven: zij moedigt juist haar burgers aan de gegeven naamgeving niet als vanzelfsprekend te beschouwen.

Het mag misschien voor sommige lezers nogal onduidelijk zijn waar ik met dit alles naar toe wil. Nochtans komt uit het bovenstaande voorbeeld duidelijk naar voren hoe elke vorm van kennis steeds berust op een onderlinge overeenkomst tussen een bepaalde groep van mensen. Dat betekent dat er geen 'zuivere kennis' bestaat, doch slechts een sociale constructie van een bepaalde verzameling van conventies die door een bepaalde groep van mensen als kennis wordt aanvaard. Daarmee komen we aan het interessante gedeelte van dit artikel.

Laat ons namelijk als gedachte-experiment eens veronderstellen dat de tweede wereldoorlog zou gewonnen zijn door de Nazi's en wij nu met zijn allen waren opgegroeid in een één gemaakt ende fascistisch Europa. Laat ons dan eens kijken naar de inhoud van onze geschiedenisboeken. Denkt u dat er ook maar iemand zou zijn die er aan zou twijfelen dat bijvoorbeeld de Reichstag in brand werd gestoken door die vuile communisten? Denkt u dat er veel mensen zouden zijn die de verovering van Europa door Hitler's manschappen als een negatief gegeven zouden begrijpen? Of zouden wij er juist eerder van overtuigd zijn dat Europa onderhevig was aan versplintering en verval tot - gelukkig maar - onze grote volksheld Hitler de oorspronkelijke eenheid van het Europese volk en continent had hersteld? Of - met de Turkse houding ten opzichte van de Armeense genocide in het achterhoofd - dacht u dat wij collectief nog steeds vervolgd zouden zijn over het systematisch uitroeien van zigeuners, homofielen, joden, ...; of dat wij deze historische gebeurtenis - als ze al in onze geschiedenisboeken zou voorkomen - juist als een grootse historische daad van het Europese volk zouden percipiëren?

Ik hoop van harte dat u oprecht genoeg bent om toe te geven dat uw mens- en wereldbeeld er inderdaad wel eens heel wat anders uit hadden kunnen zien, al vervult de gedachte dat wij met z'n allen de Nazi's als de grote bevrijders van ons volk zouden beschouwen ook mij met het nodige afgrijzen. Wat ik echter wil duidelijk maken is dat een mens- en wereldbeeld afhankelijk is van bepaalde informatie die doorheen het leerproces van een mens - en heel het leven is een leerproces - als 'kennis' werd gepresenteerd.

Laten wij dan vervolgens eens stil staan bij de informatiebronnen waaruit wij ons huidige mens- en wereldbeeld en, meer algemeen, onze 'kennis van de wereld' putten. En om meteen maar met de deur in huis te vallen - mijn blad is hier immers alweer bijna vol -: wij halen onze kennis van de wereld uit slechts enkele overheersende bronnen, waarvan het onderwijs en de massamedia

onmiskkenbaar de belangrijkste zijn. Dat we daarbij in het achterhoofd moeten houden dat die massamedia niet altijd even betrouwbaar zijn en nogal gemakkelijk kunnen worden misbruikt voor het manipuleren en misleiden van de publieke opinie en de algemeen aanvaarde kennis, zal hopelijk niemand in twijfel trekken. Laten wij echter eens stilstaan bij de informatie die ons aangeboden wordt door het onderwijs.

Ongetwijfeld heeft deze informatie de meest ingrijpende invloed op de vorming van onze persoonlijkheid en het daarmee samenhangende mens- en wereldbeeld. Wie gelooft immers niet wat hij of zij allemaal geleerd heeft in bijvoorbeeld de geschiedenislessen? Nochtans valt er zelfs te discussiëren over de leerstof die wij in de wiskundelessen als absolute waarheid gepresenteerd krijgen. (Voor de geïnteresseerden onder jullie: check het razend interessante werk van mensen als David Bloor of onze eigenste Jean-Paul van Bendegem.) Van elk 'wetenschappelijk feit' zijn immers reeds verschillende interpretaties mogelijk, en dat geldt nog eens te meer voor wat wij 'historische gebeurtenissen' plegen te noemen. Het is dan ook zeer interessant eens stil te staan bij de mensen en/of instellingen die verantwoordelijk zijn voor het opstellen van het leerplan: zij bepalen immers welke versie van de 'feiten' in de scholen als waarheid zal gepresenteerd worden.

Wat daarbij meteen opvalt is dat de bevoegdheid voor deze zaken in onze hedendaagse wereld aan de staat toekomt. Deze staat beschikt tevens over het monopolie der machtsmiddelen en bevindt zich dus in een situatie waarin zij enerzijds als enige de bevoegdheid heeft om te beslissen welke versie van de feiten door haar onderdanen als waarheid zal worden onderkend; dat zij anderzijds echter ook de enige instelling is die over de middelen beschikt om andere interpretaties van deze feiten op al dan niet gewelddadige wijze te onderdrukken. Of om in de terminologie van het hoger aangehaalde voorbeeld te blijven: in onze hedendaagse wereld wordt het woordenboek geschreven door de staat, en deze beschikt als enige over de mogelijkheid om eventuele aanpassingen van dat woordenboek al dan niet te aanvaarden. Zo heeft de staat een enorme invloed op de perceptiestructuren van haar onderdanen en bevinden wij ons momenteel in exact dezelfde positie als wanneer de Nazi's het in onze maatschappij voor het zeggen zouden hebben gehad: de interpretatie van feiten komt toe aan slechts een kleine groep van personen die er alle belang bij hebben dat de bevolking bepaalde feiten en gebeurtenissen op een bepaalde manier interpreteert. Het is dan ook vanzelfsprekend dat het staatsvormingsproces, dat zich de laatste honderden jaren in Europa heeft voltrokken, niet meteen zal gepresenteerd worden als een negatieve en repressieve ontwikkeling in de geschiedenis van de mensheid. Wie er nochtans bijvoorbeeld het werk van Norbert Elias op naslaat, zal nog moeilijk kunnen ontkennen dat dit proces van staatsvorming gepaard is gegaan met behoorlijk gruwelijk en gewelddadig misbruik van de machts- en repressiemiddelen die de staat reeds vroeg onder haar monopolie wist te brengen. Het is dus zeker mogelijk om op basis van historische documenten en hard bewijsmateriaal een geheel ander verhaal op te hangen van deze historische ontwikkelingen. Daarom is het natuurlijk enorm interessant om eens te kijken naar welke groep van mensen het in de moderne staat steeds initieel voor het zeggen heeft gehad.

Daarvoor zal u echter moeten wachten op de volgende aflevering van deze serie, want mijn blad is spijtig genoeg alweer helemaal gevuld. Ik hoop echter dat ik u in dit artikel alvast heb kunnen overtuigen van de mogelijkheid om andere interpretaties van de voor ons zo vanzelfsprekende feiten naar voren te schuiven. Verder hoop ik dat u eens grondig na zal denken over de verschillende visies op de macht die ik hier naar voren heb gebracht. Zoals duidelijk mag zijn geworden is het immers zeker niet vanzelfsprekend dat de staat als enige het recht heeft woordenboeken uit te vaardigen. Hoe het allemaal zo ver is kunnen komen leest u vanaf volgende maand in uw geliefde studentenblad. En zeg nu nog eens dat wij niet werken aan uw ontwikkeling!

Bram Langmans

Reclaim Brussel!

De Stad is van Ons

“**R**eclaim The Streets!” het is zo eenvoudig als het klinkt. In tegenstelling tot wat je misschien denkt is het helemaal niet moeilijk of gevaarlijk de straat te heroveren. Op 7 oktober werd er aan de Hallepoort in Brussel dan ook een grote street party gehouden. Zonder toelatingen, zonder commerciële bedoelingen, zonder politieke agenda. Gewoon mensen die een feestje bouwen op straat. Wat meer uitleg over de idealen, de praktijk, de geschiedenis en de betekenis van Reclaim The Streets.

De straat terug opeisen voor een wild en spontaan feest. Klinkt goed niet? En waarom niet? De stad is van immers ons, van iedereen die er woont, rondhangt, overleeft. In een wereld waar je voor alles een vergunning nodig hebt, waar publieke ruimte is geprivatiseerd en wordt gecontroleerd, waar niets meer mogelijk is... is het noodzakelijk zelf terug te nemen waar je recht op hebt. Kom op straat... en feest!(1)

If I can't dance, it's not my revolution! Emma Goldman liet zich niet vertellen dat het voor een vooraanstaande anarchiste ongehoord was om te dansen. Waarom zouden we ons aan regels en conventies houden in het streven naar vrijheid, weg van vooroordelen, dogma's, bekrompenheid? Breng dus de clowns, de goochelaars, de jongleurs en de dansers. Uit jezelf in al je stralende pracht. Saaie betogingen en serieuze redevoeringen hebben hun verdienste, maar als we de wereld waar we van dromen willen maken, moeten we hem zelf creëren, hier en nu.(2)

Welke betere plaats voor een revolutie dan de straat? Uiteindelijk is het op straat dat macht ontrafeld moet worden: het is immers de straat waar we ons leven lijden, ondergaan, uithouden. Het is op straat dat macht wordt geconfronteerd en bevochten. De straat moet een plek zijn waar we van ons dagelijks leven kunnen genieten, waar we ons leven creëren en voeden. Welke betere plaats dus voor een revolutionair feest?(3)

De politiek dat zijn wij, we hoeven niet te wachten tot men ons vraagt een bolletje te kleuren. We kunnen onze omgeving veranderen door wat we doen, door individuele keuzes en acties, maar vooral ook collectief. Onze echte politieke macht ligt in het doen, hier en nu. Directe actie is niet enkel een tactiek, het is een doel op zich. Aangezien we van politici niet veel hoeven te verwachten is het aan onszelf dingen te veranderen door te doen.(4)

Uit al het bovenstaande mag duidelijk zijn dat 7 oktober (net als elke andere dag) een uitgelezen moment was om een feestje te bouwen op het Brusselse asfalt. Niet omdat we een oproepingsbrief hebben gekregen, niet omdat bekende artiesten ons uitnodigden, niet omdat het belangrijk is... Gewoon omdat we het verschuldigd zijn aan onszelf te bewijzen dat het kan. Omdat het aan ons ligt.

Een beknopt overzicht van het verloop van de dag (de uren zijn aproximatief, het was immers geen strak georkestreerd gebeuren)(5):
-14u (stipt?): verzamelen aan de Hallepoort; behoorlijk wat volk op de been: punks, fashionvictims, activisten, toeristen, kinderen, ouderen, ...; de politie is opvallend maar (voorlopig) in kleine getale aanwezig
-14u30: flyers van legal teams met je rechten t.o.v. de politie en een telefoonnummer voor als je opgepakt zou worden; flyers met wat uitleg over Reclaim en wat te verwachten; maskers in de vorm van een doodshoofd (+ kleurstift om ze in te kleuren) voor wie niet op politiecamera wil
-15u: muziek uit de soundsystem, gedistortieerde hip-hop en een paar MC's om de mensen wat op te zwepen; ondertussen minstens een 500-tal aanwezigen; van zodra ze zich op straat begeven wordt een lijn van oproerpolitie en een waterkanon in positie

gebracht
-15u05: andere kant uit, maar ook deze straat wordt door politie in full armour en waterkanon afgezet; geen probleem, deze straat is voorlopig van ons, er wordt muziek gemaakt, gedanst, gejongleerd, op straat getekend, er worden slingers opgehangen; voor de Hallepoort hangt een spandoek: "Street party permanente, soyons

incontrolables"
-15u30: langs het park aan de Hallepoort kunnen mensen nog steeds langs het politiecordon van en naar het straatfeest; het lijkt er niet op dat er nog veel beweging in de street party gaat komen
16u10: dan toch beweging in de stoet, de politie trekt zich terug aan de kant richting Louiza; langs twee kanten geflankeerd door riotcops tot aan het plein aan metrostation Munthof; hier (aan de Waterloolaan 100-103) zijn sinds 28 september vier panden gekraakt door Locataires en Colère, een aantal verenigingen die de hopeloze huisvestingssituatie in Brussel aanklagen
-16u30: een hoek van het plein is ingenomen om te skateboarden en te frisbeeën, aan de andere kant staan een fanfare, sambaband en soundsystem; in de mobiele axiekeuken van Kokkerellen worden pannekoeken gebakken; er wordt gejongleerd, gecolownd, gefeest, ...; de politie kijkt toe, ze hebben voorlopig hun helm, schild en wapenstok opgeborgen
17u10: de politie wil opnieuw auto's door laten langs een kant van het plein, om de reclaimers uit de weg te krijgen wordt opnieuw een politielijn gevormd; een van de politieagenten loopt knalrood aan wanneer zijn autoriteit niet gerespecteerd wordt en de straatbezitters niet snel genoeg plaats maken; met wat tegenzin wordt de straat vrijgemaakt
-17u15: de stoet trekt opnieuw in de richting van de Hallepoort
-17u20: aan de Hallepoort opnieuw een politiecordon en waterkanon; ook het parkje en andere uitwegen zijn afgesloten door oproerpolitie
-17u35: een (al zo'n drie jaar) leegstaand pand aan de Waterloolaan 188 (op de hoek met de Hoogstraat) wordt voor de neus van de politie gekraakt; een van de agenten spuit een bus peperspray leeg richting de streetparty (en zijn collega's), de mensen (sommigen met kinderen) zoeken wat frisse lucht, maar de sfeer wordt niet gebroken; het pand wordt bezet
-17u45: uit het versgekraakte pand wordt een grote banner gehangen "Nous ne nagons pas à contre-courant, nous sortons de la riviere. Dorénavant tout est possible"; op straat herneemt het feestje met fanfaremuziek
-18u: aan de andere kant van het politiecordon en waterkannonen heeft zich een groep buurtbewoners en sympathisanten gevormd; de politie vormt ook in de richting een lijn om de eerste lijn rugdekking te geven
-18u15: boven de Hallepoort cirkelt een politiehelicopter

-18u30: nog zo'n driehonderd feestende mensen ingesloten door de politie, een kleine hondertal in het pand; van aan de zijkant van het pand (achter het cordon) tracht men de mensen binnen te bevoorraden, de politie vind dit niet leuk en tackled de bevoorader en zijn proviant
-18u45: de camera van het waterkannon nog maar eens alle aanwezigen en de bezetters van het pand;

te plaatsen, te onduidelijk, te radicaal om enige nieuwswaarde hebben. Misschien waren er rellen nodig om er een nieuwsitem van te maken?

Uiteindelijk maakt het ontbreken van media-aandacht niet het verschil. Reclaim The Streets begeeft zich immers buiten de controle van de staat, het kapitalisme en dus ook de massamedia, alhoewel dit door de massale aandacht van de politie (die wél over uren beeldmateriaal beschikt) niet makkelijk was. Door tijdelijk een autonome zone te creëren waar de gevestigde orde geen vat op heeft, toont RTS een glimp van een andere wereld. Zelfs al zou een TV-camera dit beeld vangen, de betekenis ervan zou nooit door de massa begrepen kunnen worden. Het zou hoogstens een fait-divers zijn,

Wat deze (en andere) Reclaims bewijzen is dat iedereen een verschil kan maken, dat politieke provocatie (en zelfs -geweld) niet hoeft te leiden tot rellen, dat directe actie werkt en verschillende vormen kan aannemen en vooral dat er nog voldoende mensen zijn die niet met de stroom mee gaan. Als de massale en overdreven provocatieve politieaanwezigheid één ding heeft duidelijk gemaakt, dan is het dat acties als deze broodnodig zijn als we niet plots willen wakker worden in een totalitaire controlestaat. Reclaim The Streets!

- (1) <http://reclaim.bruxel.org/>
- (2) http://en.wikiquote.org/wiki/Emma_Goldman
- (3) <http://rts.gn.apc.org/>
- (4) <http://rts.gn.apc.org/evol.htm>
- (5) <http://www.cemab.be/news/2006/10/2029.php>

een politieagent haalt z'n handycam boven om ook de verzamelde buurtbewoners op tape vast te leggen
-19u: voorziene einduur van de Reclaim; de politie heeft blijkbaar geen zin om overuren te kloppen en houdt het voor bekeken; in het pand zijn voorbereidingen aan de gang voor een feestje en concerten; op de stoep voor het pand voorziet een volkxkeuken de aanwezigen (nog zo'n tweehonderd) van voedsel
-21u: concert en party in het nieuwe pand, ook voor het pand op straat blijft men feesten.

Conclusie: Kostprijs van deze party: zo'n duizendtal manuren van politieagenten, een vijftal uren gebruik van minstens vier waterkannonen, zowat een uur helicopter vliegtijd. En waarom? Omdat de staat niet kan zonder controle en er alles aan doet deze controle te bewaren, ongeacht de noodzaak of de kostprijs. Kostprijs aan de kant van Reclaim: er is sprake van minstens één arrestatie, alhoewel dit niet bevestigd is. Resultaat voor de politie: vele uren videotape om te anyseren. Vele gezichten om te vergelijken met ander beeldmateriaal, in de hoop relaties bloed te leggen en zicht te krijgen op netwerken tussen deze staatsgevaarlijke individuen. Resultaat voor Reclaim: zo'n vijfhonderd mensen hebben een namiddag gefeest, een klein stukje Brussel is voor enkele uren heroverd en een pand werd voor langere tijd gereclaimd.

Het pand aan de Waterloolaan 188 -ooit, in een ver verleden taverne "Les Chevaliers"- is 10 dagen gekraakt gebleven, er leefden een tiental mensen en er werden er dagelijks activiteiten georganiseerd zoals schrijfacties, discussies, infoconden, optredens, films, enz. Op dinsdag 17 oktober om zeven uur 's ochtends heeft een politiemacht van zo'n 50 agenten in reluitrusting het pand ontruimd. De eigenaar, brouwerij Alken Maes had dat via een procedure in kortgeding voor mekaar gekregen. Zo kunnen ze het pand opnieuw leeg laten staan, zoals ze al jaren deden. Waarschijnlijk metsen ze de deuren en ramen zelf dicht om opnieuw kraken te voorkomen.

Behalve een korte vermelding van een Belga persbericht op de website van De Standaard, Het Nieuwsblad en Het Laatste Nieuws, geen berichten over dit feestje in enige mainstream media. Zelf de brusselnieuws.be website of Brussel Deze Week maken er geen enkele melding van. Blijkbaar is dit soort directe actie te moeilijk

APPENDIX:

Reclaim The Streets (RTS) kwam het eerst naar voren in Londen in 1991, ongeveer gelijktijdig met de anti-roads movement. Een kleine groep mensen kwam samen om directe actie ondernemen tegen auto's. Hun thema's waren: "VOOR wandelen, fietsen, goedkoop of gratis openbaar vervoer en TEGEN auto's, wegen en het systeem dat deze promoot." Hun werk was kleinschalig, maar effectief en bevatte al vroeg elementen van onbeschaamde verassingstactieken die kenmerkend zijn geworden voor RTS. Voorbeelden hiervan: de vernietigde wagen op een van hun acties als symbool voor de komende carmageddon, het 's nachts schilderen van fietsbanen op de Londense straten.

In de daaropvolgende jaren verschoof de focus van RTS van ecologische acties -tegen het bouwen van wegen door natuur- naar acties tegen nieuwe wegen in stadsgebied. Andere sociale en politieke kwesties kwamen aan bod zoals de vernietiging van sociaal weefsel, het verdwijnen van huizen en het uiteenvallen van gemeenschappen. Daarnaast werden ook nieuwe actietechnieken ontwikkeld zoals betere vormen van communicatie zowel onderling als met de media, het ontwijken van politie en het massaal bezetten van terreinen. In 1994 zorgde de Criminal Justice Bill (die zowat elke vorm van publiek protest criminaliseerde) ervoor dat tot dan toe naast elkaar bestaande groepen nauwer gingen samenwerken. De anti-road activisten werden versterkt door krakers, anti-jacht activisten, travellers en ravers.

In de zomer van 1995 werden er twee grote Street Parties gehouden in Londen, onder andere tegen de Criminal Justice Bill. In het midden van drukke winkelstraten werden zandbakken gemaakt, banners opgehangen en door honderden mensen gefeest. In 1996 werd de M41 autostrade in West-Lodon negen uur lang bezet door 8000 mensen die er een groot feest bouwden. Met de hulp van een drillboor werden zelfs een aantal bomen in het asfalt geplant die "gered" waren bij vorige acties tegen de bouw van nieuwe wegen. De laatste grote Britse RTS acties waren in Glasgow ter gelegenheid van de G8 vorig jaar. In 1998 werden er voor het eerst in tientallen steden gelijktijdig Street Parties gehouden. In België waren er in het verleden onder andere al in Gent, Leuven en in 1999 en 2000 ook al in Brussel. Al deze acties werden gekemerkt door

Reclaim Brussel!

De Stad is van Ons

sptisvondige directe actie, de kracht van de menigte, plezier, humor en feesten. Het zijn festivals open voor iedereen die zich verstikt voelt door de conventionele maatschappij.

Alhoewel RTS aan de basis tegen de auto bleef strijden, verschoof de focus meer naar de sociale en ecologische kost van het systeem dat auto's promoot. Auto's domineren de steden, ze vervuilen en laten alle verkeer dicht-slibben. Mensen vervreemden van elkaar en hun omgeving omdat ze enkel van hot naar her sjezen, zonder aandacht van hun omgeving. Buurt-gemeenschappen vallen uit mekaar omdat mensen steeds verder van huis gaan voor hun boodschappen en andere dagelijkse activiteiten. Door de stad te bevrijden van het juk van de auto wil RTS de stad teruggeven aan de mensen die er leven. Door een veiligere en aangename omgeving te creëren zou men misschien zelfs sociale cohesie en solidariteit kunnen terugvinden.

De strijd van RTS kadert echter ook binnen een groter geheel, namelijk de politieke en economische machten die de auto-cultuur pushen. Volgens politici en bedrijven zorgen meer transport, meer verbruik van benzine en dus meer consumptie voor economische groei. Deze hebzuchtige en op korte termijn gerichte plundering van natuurlijke bronnen, zonder oog te hebben voor de kosten op lange of korte termijn, is sprekend voor het hele kapitalistische systeem. De aanval van RTS op de auto is daarom tegelijk een aanval op dit systeem in zijn geheel. Zoals stond te lezen op een flyer uitgedeeld tijdens een RTS: "Our streets are as full of capitalism as of cars and the pollution of capitalism is much more insidious."

Maar belangrijker nog dan deze strijd tegen Kapitalisme, probeert RTS mensen warm te maken vóór directe actie. Politici trekken zich niets aan van de desastreuze gevolgen van auto's op onze gezondheid, op het milieu en op onze samenleving. Ze zijn enkel bezig met het uitbouwen van hun eigen macht en het behouden van autoriteit over de meerderheid van de mensen.

Directe actie ondermijnt deze macht en autoriteit en laat mensen zelf de verantwoordelijkheid voor hun leven opnemen. Het is het verenigen van individueën met een gemeenschappelijke doel, die zelf en direct de wereld veranderen door hun eigen actie.

Het is niet verwonderlijk dat de politie niet echt opgezet is met mensen die de autoriteit van de staat actief in vraag stellen. Politie en veiligheidsdiensten houden alle organisaties die gelinkt zijn aan RTS nauwlettend in de gaten. In Groot Britannië werden voertuigen met materiaal op weg naar Street Parties gevolgd, in beslag genomen en in ingebroken. Er zijn huiszoekingen geweest in lokalen, telefoons zijn afgeluisterd en activisten zijn achtervolgd, aangevallen en bedreigd met zware beschuldigingen zoals

samenzwering.

Dit heeft hen echter niet tegengehouden, eerder in tegendeel. Wekelijks worden er open vergaderingen gehouden, er zijn alianties aangegaan met andere directe actie groepen, zoals dokwerkers, metrowerkers. Op vele plaatsen over de hele wereld zijn er lokale groepen gestart die

de ideeën van RTS in hun stad uitvoeren. In principe is RTS niets anders dan de verderzetting van eeuwenoude traditie van verzet. Zoals hun historische revolutionaire tegenhangers is RTS een groep mensen die vechten voor een betere samenleving in een tijd dat vele mensen zich vervreemd voelen van en zich zorgen maken over het huidige systeem. Hun succes ligt in hun vindingrijkheid om mensen kracht te geven, hun vooruitzichtigheid om raakpunten tussen kwesties te zien en hun bekwaamheid om te inspireren.

(vrije vertaling van "The Evolution of Reclaim the Streets" verschenen in Do Or Die #6, Summer 1997 —> <http://rts.gn.apc.org/evol.htm>)

Dimitri Dhuyvetter

Studentenvertegenwoordigers VUB

Deze Keer is het Menens!

Eenkele studentenvertegenwoordigers van de Vrije Universiteit Brussel trekken in het najaar naar Parijs. Daar vindt een internationale conferentie plaats, waaraan 41 universiteiten uit verschillende Europese hoofdsteden deelnemen.

De conferentie heeft als thema "L'Université dans la cité" en gaat in oktober door op de campus van de Université Pierre et Marie Curie. De studentenvertegenwoordigers die deelnemen aan de conferentie zijn:

Jelle Wouters van de faculteit ESP en Solvay Management School, Katrien Bosmans eveneens van de faculteit ESP en Solvay Management School, Imen Daou van de faculteit Recht en Criminologie, Tim Derom van de faculteit Letteren en Wijsbegeerte, en Alexander Gillemont van de faculteit Recht en Criminologie. Onze zusterdelegatie van de ULB reist mee. Tijdens de driedaagse worden werkgroepen georganiseerd, telkens met een verschillend thema in verband met de stad en het studentenleven. De uiteenlopende nationaliteiten van de studentenvertegenwoordigers moet een verrijking zijn voor de debatten die er zullen worden gevoerd, onder andere over de rol van de universiteit bij het inwijden van de student in het bedrijfsleven, of universiteiten volledige vrije meningsuiting moeten tolereren van hun studenten of een beperkend kader moeten opleggen...

De conferentie gaat uit van UNICA, een netwerk van universiteiten die gevestigd zijn in Europese hoofdsteden. De leden van UNICA, waaronder de Vrije Universiteit Brussel, ijveren voor de academische integratie en samenwerking tussen Europese universiteiten. Het netwerk wil ook een drijvende kracht zijn achter het Bologna proces. Om deze doelstellingen te bereiken willen de deelnemende universiteiten vooral informeren en hun standpunten overmaken aan nationale en regionale overheden. UNICA wil een forum zijn voor debat over strategische verandering die universiteiten moeten ondernemen in het kader van onderzoek, onderwijs en administratie.

De Studenterraad

Reactie van de redactie:

Eenkele weken geleden eiste de studenterraad zijn 'recht op publicatie' in de Moeial op, hetgeen wij slechts konden toejuichen. Tekst en uitleg over de bestuurlijke gang van zaken op de V.U.B.; informatie betreffende de huisvesting, het sportcomplex, de als paddenstoel uit de grond schietende paaltjes... De gemiddelde student(e) tast in het duister; moge onze vertegenwoordigers licht in de duisternis schijnen. Met hooggespannen verwachtingen bezagen wij dagelijks onze mailbox, en op een mooie ochtend was het zover: twee artikelen nog wel! De initiële vreugde maakte echter al snel

plaats voor teleurstelling. Van die teleurstelling zoals bij het krijgen van een dode mus. Beter dan tien in de lucht? Nee, zelfs dat niet.

De eerste van de twee artikelen was niets anders dan een letterlijke kopie van hun folder "Please do not Shut Up", en staat hier derhalve ook niet afgedrukt; aan copy-paste-activiteiten weigeren wij mee te werken. Bij het andere artikel kunnen wij met alle goede wil van de wereld ook geen directe relevantie voor de student ontwaren.

Nu is de houding van de Studenterraad wel te begrijpen; een van de eerste realisaties van de nieuwe raad was het veranderen van het oude internetadres, www.studenterraad.vub.ac.be in een adres dat u in bovengenoemde folder zult terugvinden. Met deze daad werd de meest democratische quasi-instelling van de raad, het internetforum, mede het graf in getrokken. Zelfs binnen de raad is hier ophef over ontstaan. Het veelgebruikte forum waar vragen werden beantwoord, discussies werden gevoerd en liefdes werden aangevangen, was van de ene op de andere dag opgehouden te bestaan. Zelfs de lopende prijsvraag is met de noordzon verdwenen.

Maar De Moeial zou De Moeial niet zijn als wij geen oplossing boden: mail al uw vragen en bemerkingen over de beslissingen op de V.U.B., en wij zullen ze voor u lanceren op de plenaire studenterraad.

Just ask.

Colofon

De Moeial

Maandelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Ons redactielokaal is gelegen te Triomflaan 62. Elke woensdag om 20 uur is er redactievergadering. Iedereen is welkom!

Stuur al uw opmerkingen, vragen en reacties naar: moeial@vub.ac.be

Bezoek ook eens onze website: www.vub.ac.be/moeial

Verantwoordelijke Uitgever
Bram Langmans

Coördinator
Daniël van der Meer

Vice-coördinator
Rob Werkers

Secretaris
Thomas Martin

Penningmeester
Frederik Verbist

Lay-out
Bram, Gabriel, Daniel

Illustraties
Archief, Ruben, Bram

Achterflap
Ruben Brabers

Redactieleden
Ruben Brabers, Ben Van Overmeire, Thomas Martin, Bram Langmans, Rob Werkers, Bilal Benyaich, Gabriël Zamora Moreno, Frank Vanaerschot, Matthias Vanheerentals, Daniel van der Meer, Daan Essers, Frederik Verbist

Redactiemedewerkers
Piet Van De Velde, Peter Bill Kisitu, Pieter Vissers, Deniz Agbaba, Pieter D., Yannick Menendez, Pieter Boeykens, Kristien Janssens, Hannah Vanrintel, Dimitri Dhuyvetter, Hannah Vanbelle

Oplage: 1500 ex.

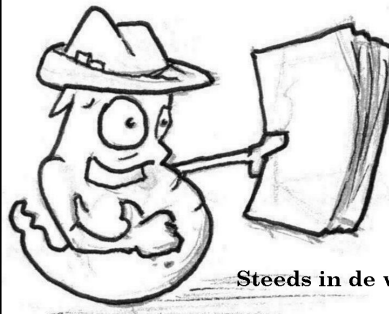
Drukker: Grafikon

De redactie is *niet* verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, V.O., Dienst Cultuur, lezersbrieven, opiniebijdragen en standpunten.

Kom en schrijf voor De Moeial!

November 2006 • De Moeial • 11

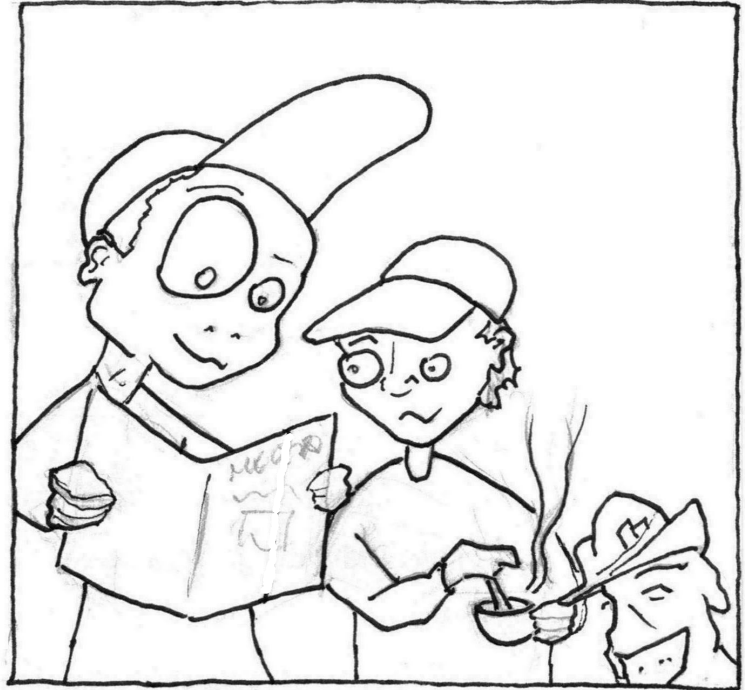
De MoeialKwal is terug... en hoe!

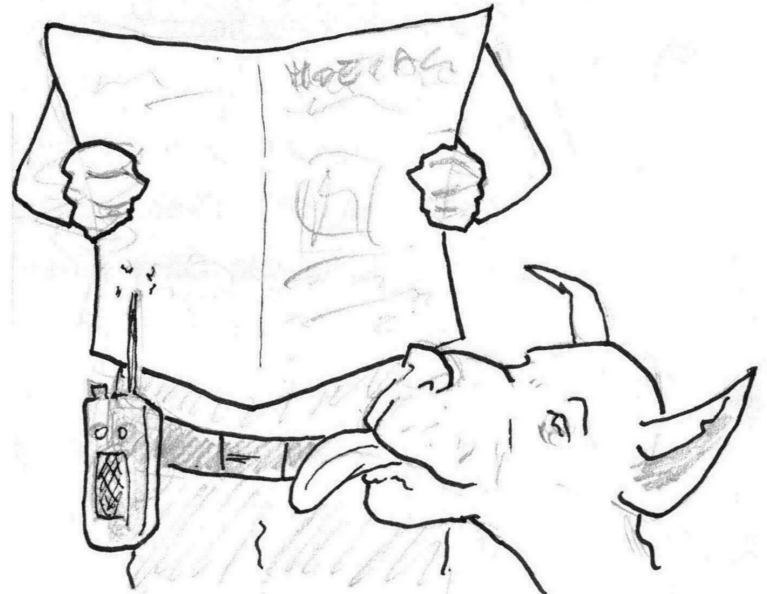
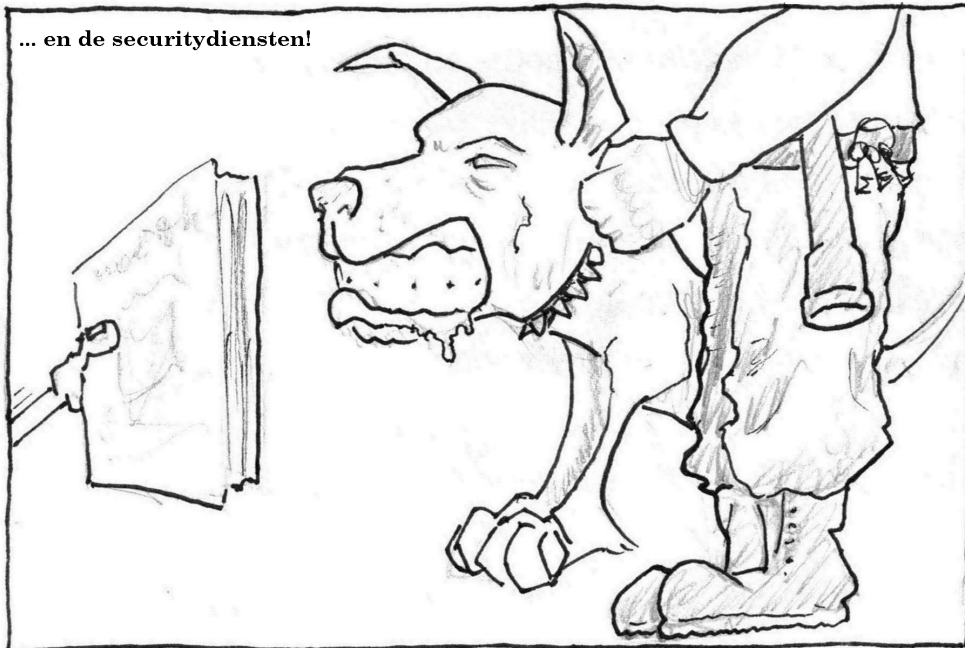
Steeds in de weer om verlichting te brengen aan proffen, ...

... studentikozen ...

... en de securitydiensten!

De MoeialKwal kent geen rust...

... want telkens de berichtgeving uitgeput raakt...

... dient er zich een nieuw schandaal aan...

Ruber'os